هفته نامهٔ

وآنان که در راه ما با جان ومال جهاد کردند محققاً آنان رابه راه خویش هدایت
می کنیم و همیشه خدا یار نیکو کاران است
قرآن کریم

مجاهد

ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان

پوهاند عظیمی
کاندیدایی برای ریاست ستره محکمه
ص۲

چهارم جولای؛ سالروز استقلال آمریکا
سیاست ها و ارزش ها
ص۳

آیا این آتش خاکستر خواهد شد؟
تروریسم و مبارزه برضد آن
ص۵

دور هفتم | سال پنجم | شمارهٔ دوازدهم | چهارشنبه ۱۴ سرطان ۱۳۸۵ | ۸ جمادی الآخر ۱۴۲۶ – | July 5 , 2006

انفجار یک بمب در جوار وزارت عدلیه کابل را رعب زده کرد

دیروز ۱۳ سرطان یک بمب کارگزاری شده در جوار ساختمان وزارت عدلیه در یکی از نقاط مزدحم شهر کابل جایی که از دیوار قصر ریاست جمهور و بانک مرکزی افغانستان کمتر از صد متر از آن فاصله دارد، منفجر شد.

این انفجار به قول بی بی سی دست کم چهار زخمی برجای گذاشت و به اساس گزارش تلویزیون الجزیره سه کشته نیز داشته است.

این انفجار در سلسله انفجارهایی قرار می گیرد که طالبان اخیراً به آن ها گسترش داده اند و در هفتهٔ گذشته از کندهار تا شمال کشور شاهد چندین حملهٔ انتحاری و انفجاری از سوی طالبان بودیم.

طالبان در حالی به گسترش حملات انتحاری و انفجاری خود می پردازند که دولت یک برنامهٔ جامع و فراگیر را برای مبارزه با این چالش های امنیتی تا هنوز ترتیب نداده است. به باور بسیاری از صاحب نظران اگر دولت توجه کند به آسانی و سرعت می تواند جلو این حملات انفجاری وحشیانهٔ طالبان را خاصتاً در مرکز و شهرها بگیرد و جان شهروندان بی دفاع را از تهدید آنان را نجات دهد.

صبح کاذب دموکراسی در اُفق سیاسی افغانستان

ص۷

ادامهٔ عملیات نظامی اسرائیل برضد فلسطینیان

بیش از یک هفته است که ارتش اسرائیل در نوار غزه و شهرهای دیگر فلسطین دست به عملیات ویرانگر برضد فلسطینیان زده است.

در طی این عملیات نظامی ارتش اسرائیل فلسطینان را از هوا و زمین با بمباران و توپخانه مورد هدف قرار داده است که تاکنون شماری از شهروندان غیر نظامی و بی دفاع را کشته و زخمی ساخته و زیر بناهای اقتصادی فلسطینیان را در شهرهای غزه در رام الله و جنین و... مانند نیروگاه های برق و مراکز آبرسانی و پل ها و راه های مواصلاتی از میان برده است.

بیش از بیست نفر از نمایندگان مجلس قانونگذاری فلسطین و هشت وزیر حکومت فلسطین را به زندان انداخته است. همهٔ این جرایم را اسرائیل به بهانهٔ رها سازی یک سرباز اسیر شدهٔ اسرائیلی انجام می دهد.

ارتش اسرائیل دوبار به شهرک های یهودی نشین غزه که چندی پیش آنها را در روند صلح فلسطین ـ اسرائیل تخلیه کرده بود بازگشته است و سربازانش در آن ها استقرار یافته اند.

رهبران فلسطین می گویند که این حملهٔ اسرائیل بر فلسطینیان نه برای آزادسازی اسیر اسرائیلی از چنگ ربایندگان است که هدف این حمله سقوط دادن حکومت منتخب فلسطین است.

اسرائیل با بی توجهی به درخواست های سازمان ملل متحد و کشورهای اسلامی برخورد کرده و برحملات خود ادامه می دهد.

اعلامیهٔ جمعیت اسلامی افغانستان

در نکوهش حملهٔ وحشیانهٔ اسرائیل بر مناطق مسکونی فلسطین

الحمدلله و الصلاة و السلام علی رسول الله و أما بعد

فقال العزیز الجبار: و سَیعلم الذین ظلموا أيّ منقلبٍ یَنقلبون

از چندی بدین سو ارتش اسرائیل دست به حمله یی وحشیانه برضد شهروندان فلسطین در غزه زده است. در طی این هجوم که از هوا و زمین مردم بی گناه و مسلمان فلسطین را هدف قرار داده است بسیاری از انسان های بی گناه اعم از کودک و زن و پیر و جوان را کشته و زیر ساخت اقتصاد و زندگی مانند نیروگاه های برق و مراکز آبرسانی و پل ها و ساختمان های اساسی و جاده ها را از میان برده است.

مهم ترین از همه ارتش اسرائیل شماری از وزیران حکومت و نمایندگان شورای ملی فلسطین را به اسارت گرفته است. اسرائیل با این کار برضد تمامی ارزش های انسانی عمل کرده و بر نظارت جهانی خندیده است.

اسرائیل همهٔ این کارهای وحشیانه را به بهانهٔ رها سازی یک سرباز اسیر شدهٔ اسرائیلی انجام داده است. جمعیت اسلامی افغانستان در حالی که اعمال ضد انسانی وای‌ن حملهٔ وحشیانهٔ اسرائیل را برضد ملت مسلمان فلسطین و همه ارزش های انسانی تقبیح می کند، از کشورهای اسلامی و جامعهٔ جهانی و همه کسانی که به ارزش های انسانی و حقوق بشر می اندیشند می خواهد که این حملهٔ وحشیانه را محکوم کنند و در حمایت از حقوق حقه و انسانی مردم فلسطین، اسرائیل را وادارند که از این اعمال ضد بشری دست بردارد.

این حملهٔ اسرائیل نشان داد که اسرائیل به هیچ ارزش انسانی و به هیچ برنامهٔ جهانی در جهت صلح و امنیت در منطقه و جهان پای بند نیست. استمرار اسرائیل در چنین راهی تمامی تلاش های جامعهٔ جهانی را در جهت دست یافتن به صلح عادلانه و انسانی در خاورمیانه به بن بست می رساند و به تشنج و بحران یاری می کند.

همچنان جمعیت اسلامی افغانستان از ملت و دولت افغانستان، حکومت و پارلمان می خواهد که در نکوهش این حملهٔ وحشیانهٔ اسرائیل و دفاع از حقوق انسانی ملت مسلمان فلسطین اقدام کنند و از جامعهٔ جهانی بخواهند که اسرائیل را سرجایش بنشانند. ستمگر را دست از ظلم باز نداشتن یاری رسانیدن برستم و گناهکاری است. و تعاونوا علی البر و التقوی و لاتعاونوا علی الإثم و العدوان

و السلام علیکم ورحمه الله وبرکاته

جمعیت اسلامی افغانستان

دفتر مرکزی / کابل

- این اعلامیه پیشتر در برخی از رسانه ها به چاپ رسیده است

آدرس مجاهد در اینترنت
Website: www.mujahid1357 .com
E-mail: Mujahid1357@Yahoo.com

مجاهد
ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان
مؤسس: استاد برهان الدین ربانی
سال تأسیس: ۱۳۵۷ خورشیدی
ناشر : دفتر فرهنگی
زیر نظر هیأت تحریر
آدرس : کابل- چهار راهی زنبق - هتل و رستورانت زنبق طلائی صندوق پستی : ۲۲۶
شمارهٔ تلفن: ۰۷۰۲۸۵۱۳۹
Website: www.mujahid1357.com
E-mail: Mujahid1357@Yahoo. com

ستونزې به په ملي هوډ اوارووو

عبدالرحیم څمکنی

په هېواد کې ورځ تر ورځې نا دودې ډېرېږي او حکومتي چارواکي د امنیت په خوندي کولو او د خلکو د ستونزو په اوارۍ کې په ځرګنده پاتې راغلي دي. امنیت له ستر ګواښ سره مخ دی او له رسنیو هره ورځ اورېدل کېږي چې د هېواد په ګوټ ګوټ کې د وژنې، ورانۍ، تخریب او د چاودنو خبرونه خپرېږي.

کابل د ترهګرو له بریده هم خوندي نه دی، د سرطان په دیارلسمه په پښتونستان واټ کې چاودنه، ډله ییزې غلاګانې، د شپنامو له لارې د ښوونځیو د استادانو ډارونه یې ښکاره بېلګې دي. د جوزا د اتمې له پېښې نه وروسته په بازار کې د راکړې ورکړې او د خلکو د تلو راتلو بهیر پخ شوی دی او اقتصادی حالت د لاویجاړېدو پر لور روان دی. کارونه او کسبونه په ټپه ولاړ دي او داسې کرنه زیاته شوی نه ده چې د خلکو خیټې پرې مړې شي. انګلستان چې د نیشه یي توکیو پرخلاف مبارزې کې نړیواله ژمنه اخستې وه، له ډېرو لګښتونو سره سره ویې نه شو کړای چې د کوکنار او کرکیلې بدیل رامنځ ته کړي.

هېوادني او بهرني پانګوالان د امنیت د نه شتوالی او اداری فساد له امله له پانګونې ډډه کوي، چې ګټې هرڅه به یې لولپه شي. له ۱۳۸۰ کال راهیسې، نه دولت او نه شخصي سکتورونو داسې تولیدي اقتصادي پروژه په کار نه ده اچولي، چې لږ تر لږه د څو زرو تنو بیوزلیو هېوادوالو په ژوند کې ښکاره بدلون راشي او هېواد د پردیو د تولیداتو ستر پلورنځي دي.

مهاجرین چې وطن ته بېرته راستنېږي: د سرپناه نه لرلو پر ستونزو سر بېره دومره پیسې هم نه لري، چې په ځینو ځایونو کې ورته ورکړل شوې ځمکې آبادې کړي او کار و بار هم ورته نه پیدا کیږي: نو ځکه یو زیات شمیر یې بېرته له هېواده وځي او تاسې چې هره ورځ د ایران او پاکستان د سفارتو د ویزې د دفتر په مخ کې ولاړ کتارونه وګورئ: نو هك پك به شئ.

د کارونو نه شتون او دا چې دولت د ځوانانو لپاره سنجول شوې برنامه نه لري: نو تر لسو لکو زیات هېوادوال په نشه یي توکیو اوږدي شوی دی او څو ورځې وړاندې چې د نشه يي توکیو پرخلاف د مبارزې د نړیوالی ورځې په اړه په دې باب کوم راپور خور شو: نو ډېر زړه بګنونکی و. کوم راتلونکی نسل چې له دې معتادانو راپاتې کیږي: نو دا به څومره د ټولنې د اوږو باروي او څومره نا دودې به ترې وزېږېږی او په رښتیا چې "بیوزلي د کفر زیږونې یو لامل هم دی."

اداري فساد د ځینو دولتی چارواکیو او مامورینو دویم طبیعت شوي دي او هډو بلکل بې پیسو له چا سره خبرې نه کوي ددې با وجود چې په څو څو ځلو قومي سپین ږیرو، د پوهنتون محصلینو او ګردو اقشارو ولسمشر کرزی ته په دې اړه خپل شکایتونه ویلی دی او هغه هم د مخنیوی ژمنه کړې: خو دوی پرځای چې چارې سمې شي ورځ تر ورځ فساد لاډېرېږي.

قضایې چارې خو دومره بې باوره شوي چې ځینو د خپلو مقتولینو د دوسیو له تعقیب نه لاس اخیستی: ځکه ځینی قاضیان حق باطلوی او باطل حق کوي او د کتابیانو د عالمانو په پله روان دي او دا چې د سترې محکمې په راس کې یو سپین ږیری عالم و، که څه هم ډېر عالم دی، خو په داسې پړاو کې د قضایې چارو له پرمخ بیولو نه عاجزو، پردې سر بېره هغه له ترهګرۍ سره د مبارزې د عالمانو د شورا مشري لرله او هم یې د افغان سید جمال الدین د سترې مدرسې د جوړولو چارې په ذمه اخیستی وې، او په عمل کې په ډاګه شوه، چې په یوې کې هم بریالی نه شو.

اوس که مونږ د نادودو په راسپړلو پسې شول: نو کتابونه پرې کښل کیږي.

زما په اند د حل لاره داده چې دولتي مسئولین، د مشرانو او ولسي جرګو درانه غړي، جهادی مشران، د رسمی سازمانونو غړي، ټول هېوادوال د دې نازك پړاو په پام کې نیولو سره له نړیوالې ټولنی سره په تفاهم د حل لاره وسنجوي.

د جمعیت اسلامی افغانستان د مشر او د جهاد او مقاومت د ملی لارښود استاد برهان الدین ربانی نه په تینګه هیله ده، لکه څنګه چې ویاړلی جهاد یې بری ته ورسو او په افغانستان کې د اسلامی دولت بنسټ کېښود چې د لومړی ځل لپاره په کې د ټولو ورونو اقوامو او دینی مذاهبو مشران په رهبري شورا کې راټول شوی وو او وریسې د مقاومت چارې تر بریا ورسولی او د هغه په سرښندنه د بن پریکړه عملی شوه او په یوه وینا ویلای شو، چې نن د ولسواکۍ له نسبي نعمته چې برخمن یو، د دې ستر ملی شخصیت زړه سوی او خواخوږی ده. بیا هم ترې د روشنفکرانو او په وطن مینو هېوادوالو طمع ده، چې د مشورو، او سیاسی هلو ځلو او ناستو ولاړو له لارې نه خپل ارشادات و نه سموي او په یوه داسې سیاسی او مبارزاتی ابتکار لاس پورې کړې چې زمونږ اوسنی نا دودي او اوارې شي، د دولت ستنی مضبوطی شي او د بن پریکړې تر خپلو مطلبو میوو او پایلو پورې ورسوي.

پوهاند عظیمی

کاندیدایی برای ریاست ستره محکمه

وحید مژده

مطابق به قانون اساسی افغانستان، رئیس جمهور کرزی پوهاند دکتور عبدالسلام عظیمی را به حیث قاضی القضات جدید کشور نامزد نمود. عظیمی که بیش از هفتاد سال سن دارد، اگر از ولسی جرگه رأی تأیید به دست آورد، جانشین فضل الهادی شنواری خواهد شد که قبلا با رأی رد از جانب ولسی جرگه مواجه شده بود.

یک مسلمان میانه رو

عظیمی در دوران سلطنت ظاهرشاه از دانشکدهٔ شرعیات دانشگاه کابل لیسانس گرفت و در همان دانشکده به تدریس پرداخت. وی بعدا برای ادامهٔ تحصیل در دانشگاه ازهر عازم کشور مصر گردید و پس از ختم تحصیل به کشور بازگشت.

در این دوران بود که جنبش اسلامی در دانشگاه کابل پا گرفت. این حرکت از حمایت معنوی جمعی از استادان دانشگاه کابل به ویژه دانشکدهٔ شرعیات ، به خصوص آنانی که در مصر تحصیل کرده بودند برخوردار بود. اما عظیمی با این نهضت رابطه یی نداشت. وی تعمد براین داشت تا به عنوان یک شخصیت معتدل شناخته شود.

پس از کودتای داود خان، عظیمی و استاد سیاف کاندیدای یک بورس تحصیلی به ایالات متحدهٔ امریکا گردیدند تا در رشتهٔ قانون به تحصیل خویش ادامه دهند. هردو کورس های مقدماتی زبان را در کابل تعقیب کردند و سرانجام روز حرکت به سوی امریکا فرا رسید. در زمانی که این دو به فرودگاه کابل رسیدند تا سوار هواپیما گردند، استاد سیاف به وسیلهٔ افراد دستگاه امنیتی داود خان دستگیر و به زندان فرستاده شد و عظیمی به امریکا رفت. او پس از تکمیل تحصیل به کابل بازگشت و به ریاست دانشگاه کابل رسید.

با سرنگونی رژیم سردار محمد داود به وسیلهٔ کمونیست ها، عظیمی مدتی را در کابل بود اما به دلیل سابقهٔ تحصیل در امریکا، مورد اعتماد کمونیست ها قرار نگرفت. وی سرانجام به پیشاور آمد و با استقبال رهبران مجاهدین، مواجه شد.

برخی از رهبران مجاهدین خواستند تا عظیمی در کنار مجاهدین باقی بماند و به او پیشنهاد کردند که ریاست دانشگاه مهاجرین به نام (دعوت و جهاد) را به عهده بگیرد اما عظیمی زندگی در پیشاور را برای خود پر مخاطره خواند و خواستار آن شد تا در یک کشور عربی به کار بپردازد. وی به کویت رفت و در یک مؤسسهٔ دائره المعارف فقه اسلامی به کار پرداخت.

سپس از کویت عازم امریکا شد و با کسب تابعیت از امریکا، مجددا به پیشاور برگشت. این بار دریک مؤسسه امریکایی وابسته به دانشگاه نبراسکا به کار پرداخت که برای مدارس مهاجرین در پیشاور نصاب درسی تهیه می کرد و کتاب های درسی به نشر می رسانید.

پس از سرنگونی رژیم کمونیستی و برقراری حکومت مجاهدین وی به امریکا برگشت و پس از مدتی با کمپنی نفتی یونیکال قرارداد کار بست. در همین کمپنی شخصیت های دیگری از جمله زلمی خلیل زاد، انجنیر محمد صدیق و جمعه محمد محمدی (وزرای پیشین معادن وصنایع در دولت کرزی) و شخص حامد کرزی نیز مشغول کار بودند.

عظیمی در دوران طالبان به عنوان نمایندهٔ کمپنی یونیکال سفر هائی به کابل و قندهار داشت و قرار بود مراحل مقدماتی کار پایپ لاین گاز از ترکمنستان تا پاکستان و هند را در افغانستان آغاز نماید و کورس های آموزشی برای کارگران افغانستانی دایر نماید، اما نخسین حملهٔ راکتی به افغانستان در دوران ریاست جمهوری کلنتن، به این تلاش ها پایان داد.

پس از سرنگونی طالبان، عظیمی به افغانستان آمد و تا قبل از معرفی اش به عنوان قاضی القضات، مشاور حقوقی رئیس جمهور کرزی بود.

عظیمی با سن بالاتر از هفتاد سال خود، مشکل قانونی با ولسی جرگه خواهد داشت. هرچند از قبل استدلال هایی موجود بوده که حد اکثر سن شصت سال فقط برای قضات پایین رتبه است و قضات عالیرتبه را شامل نمی شود اما به هر حال این سؤال مطرح خواهد بود که چرا در مورد قضات پائین رتبه با فیصله های شایدهم نه چندان مهم شان مسألهٔ سن مطرح است اما در مورد کسانی که فیصله های نهایت مهم قضائی را باید انجام دهند، کبر سن مسأله یی ایجاد نمی کند

***

آیا عظیمی در راس قوه یی که سخت با فساد درآمیخته است، خواهد توانست کاری متفاوت از شنواری انجام دهد؟

عظیمی در پست رئیس قوهٔ قضائیه

مدتها قبل از عظیمی تقاضا شده بود تا مقام جدی تری را در تیم کرزی به عهده بگیرد اما وی حاضر نبود تا از تابعیت امریکایی خود دست بردارد. این که در شرایط فعلی که وضع قوهٔ قضائیه در افغانستان سخت نابسامان است، وی چگونه با چه شرایطی این مقام را پذیرفته است خود جای سؤال دارد. آیا وی از تابعیت امریکایی خود به راستی دست برداشته است؟

عظیمی با سن بالاتر از هفتاد سال خود، مشکل قانونی با ولسی جرگه خواهد داشت. هرچند از قبل استدلال هایی موجود بوده که حد اکثر سن شصت سال فقط برای قضات پایین رتبه است و قضات عالیرتبه را شامل نمی شود اما به هر حال این سؤال مطرح خواهد بود که چرا در مورد قضات پائین رتبه با فیصله های شایدهم نه چندان مهم شان مسالهٔ سن مطرح است اما در مورد کسانی که فیصله های نهایت مهم قضائی را باید انجام دهند، کبر سن مساله یی ایجاد نمی کند.

بدون تردید عظیمی از محدود شخصیت هایی است که حامد کرزی برای احراز این مقام در اختیار داشت. دوستان عظیمی در ارزیابی شخصیتش، دانش او را بیشتر از پهلوهای دی‌گر در وی می دانند.

سپردن پست قاضی القضات به یک تکنوکرات در افغانستان هرچند بی سابقه نیست اما چنین موارد بیشتر استثنا بوده است تا قاعده. اکثریت قضات افغانستان را کسانی تشکیل می دهند که تحصیلات دینی در مدارس خصوصی داشته اند.

آیا عظیمی در راس قوه یی که سخت با فساد درآمیخته است، خواهد توانست کاری متفاوت از شنواری انجام دهد؟

بدون شک وی برای همین کار به این پست گماشته شده است زیرا بسیاری به این باورند که بخشی از نا امنی ها در کشور به فساد اداری بخصوص فسادی که قوهٔ قضائیه به آن آلوده است رابطه دارد.

اما عظیمی برای طرحی تو در انداختن لا اقل در میان مدت، با تنگناهای مختلفی مواجه است. قضات آموزش دیده و کارفهم در قوهٔ قضائیه بسیار کم است. بخش بزرگی از قوهٔ قضائیهٔ کشور در اختیار خویشاوندان شنواری یا کسانی است که از ولایات مشرق افغانستانند. بسیاری از آنها را نمی توان به آسانی دور کرد.

عظیمی برای موفقیت در این مقام نهایت مهم، نیاز به یک تیم کاری همفکر دارد اما انتخاب این تیم کمتر به اختیار خود او خواهد بود. هشت قاضی دیگر دیوان عالی کشور نیز باید از تأیید ولسی جرگه بگذرند که به صورت سنتی بیشتر از میان علمای دینی انتخاب می شوند و درگزینش آنان مسایل قومی و محلی نیز مطرح است.

بن بست کنونی و راه برون رفت از آن

پوهنمل سید عنایت الله شاداب

وضع کنونی وضعی است پیچیده و بغرنج و بحران زا این قولی است که جملگی برانند و نیز باور همه به این است که با ادامه، حاکمیت چنین وضعیتی چشم دوختن به ثبات سیاسی و امید به آرامی و امنیت و داشتن یک زندگی خود باورانه و به دور از غرق شدن در منافع دیگران تصوری است آرمان گرایانه و به دور از واقعیت.

بدون شک نا به سامانی های حاکم بر کشور بحران زده، ما افغانستان همه ذهن ها و زبان های پرورده، این آب و خاک و نظریه پردازان و کارشناسان بحران هایی از این تراز در سطح منطقه و جهان را به خود مشغول کرده است و گونه گون طرز دیدهایی را در کالبد شگافی وضع کنونی به خوانش گرفته اند که اینک به دسته بندی آن ها می پردازیم:

دسته یی بن بست کنونی را زاده، وجود و حضور نیروهای بیرونی دانسته و آن را مادر این وضع نا به سامان تلقی می کنند. منطق طالبان مخالفان مسلح دولت، در مشروع جلوه دادن همه کارکردها و اعمال غیر انسانی خویش از جمله کشتن و سر بریدن انسان های بی گناه و به آتش کشیدن دارایی های عامه و سرمایه های ملی را که بدان ها دست می یازند، همین است و بس.

دسته یی هم از همان آغازین روزهای تحول اخیر به این باور بوده و تا هنوز هم آن را زمزمه می کنند که جنگ سالان و گروه های مسلح دوران جهاد و مقاومت مایه، این همه بدبختی ها بوده و به باور آن ها همین گروه ها بودند که در گذشته وطن را ویران کردند و هنوز هم موجودیت همین گروه هاست که مشکل وطن را پیچیده و بغرنج ساخته است.

پرچم داران این نظریه را به صورت عموم کسانی تشکیل می دهند که اکثر در رأس سمت های کلیدی دولت قرار دارند، اینان عوامل دیگر حتی طالبان و ناکامی برنامه های اقتصادی سیاسی خویش را بسیار سبک وزن می کنند و همه دستگاه های دست داشته، تبلیغاتی خویش و همسوشان را در راستای پخش و نشر این نظر به کار گماشتند تا آن هایی را که به پندار خود عامل ناکامی خویش تلقی می کردند از خط بازی دور کنند آری در راستای تحقق این هدف برخی از بارزترین چهره هایی ضد جهاد و مجاهدین را در رأس نهادهایی گماشتند. تا بر ضد آنان دوسیه های نقض حقوق بشر را تنظیم کنند.

سومین دسته را گروهی تشکیل می دهد که پیچیدگی وضع نامطلوب کنونی در عرصه، داخلی را عمدتاً در ناکارآیی دولت در استفاده از امکانات فراهم شده از سوی جامعه، جهانی در راستای ایجاد زمینه های اشتغال برای مردم، عدم شناخت از جامعه، افغانی و پیشینه یی تاریخی آن، ضعف خودباوری ملی، اهانت به نیروهای جهادی و حذف آنان از پروسه، دولت سازی، سبک وزن کردن دین و ارزش های دینی و در نهایت فقدان یک برنامه، جامع اقتصادی مبتنی بر واقعیت های افغانستان و اتکای بیش از اندازه به نیروهای خارجی و اهمال در ساختن اردو و پلیس ملی، می داند.

و اما راه های برون رفت:

همان گونه که ظهور و برآمد پدیده های اجتماعی -چه سود بخش و چه زیان آور- را نمی توان امری آنی تلقی کرد و خلق الساعه. بدون شک نابودی آن ها، نیز نیازمند زمینه هایی است که در صورت نبود آن ها نمی توان بر آن فائق آمد. البته در مورد راه برون رفت از بن بست کنونی نیز قرائت های متفاوتی وجود دارد:

آن هایی که بحران فعلی را زاده، حضور نیروهای خارجی تلقی می کنند به زعم و پندار آنان خروج این نیروها باعث می شود که گلیم بحران فعلی جمع گردد. در آن صورت حاکمیت نظام طالبانی هم ضامن تأمین امنیت است و هم نافذ شریعت ولی نزد آنها نه حرفی از اصلاح معیشت است و نه هم حرفی از برنامه، صلح و سلامت.

دسته یی که از نظر آن همه بد امنی ها و نا به سامانی ها از وجود جنگ سالاران آبیاری می شود، راه بیرون رفت از بحران کنونی به پندار آنان نابودی جنگ سالاران و خشکانیدن ریشه های آنان و جمع کردن گلیم شان از همه سطوح اجتماعی و سیاسی و... می باشد. به همین اساس از طرف آن ها تلاش های زیادی به خرچ داده شد تا از طریق برنامه های مختلف در سطوح سیاسی اجتماعی و اقتصادی زمینه را برای حضور مجاهدین تنگ و تنگ تر سازند. دولت و گروه کاری آن -به تعبیر خودشان- در این راه چنان انهماک به خرج دادند که از یک طرف پیروزی در انتخابات ریاست جمهوری را -که بدون شک محصول و براینـد همکاری مجاهدین بود- چنان به خوانش گرفتند که گویا دیگر هیچ مانعی در برابر آنان قرار ندارد، از سوی دیگر اقدامات رهبری دولت در تعیین کابینه و تلاش در راه تعیین ریاست ولسی جرگه و سنا هم چنان نشان داد که آن ها دیگر تاب شنیدن حرف های مجاهدین را ندارند و قاطعانه در راه نابودی موانع عمل می کنند.

هرگز به فکر بهبود زندگی ملت نشده و گویا بدین باور شدند که سیری و رفاه وزیران و به اصطلاح متخصصان و کارشناسان بیانگر سیری شکم های گرسنه، ملت است. داکتر اشرف غنی احمدزی آنگاه که از کرسی وزارت مالیه برکنار و به حیث رئیس دانشگاه کابل منصوب گردید در دیدار با استادان فاکولته ها گفت: اکنون که دولت سازی به پایان رسیده است مرحله، ملت سازی فرا رسیده است و من به همین منظور پذیرای ریاست پوهنتون شدم تا این رسالت را انجام دهم.

اکنون همین آقای احمدزی در نوشتاری که در یکی از روزنامه های امریکایی به نشر رسیده است ناکارآیی و کاستی های برنامه، دولت سازی آقای کرزی را انگشت نما کرده و راهکار پنج فقره یی را پیشنهاد کرده است. بحث پیرامون این که راهکار پیشنهادی وی چه چیز نوی دارد از حوصله، این بحث بیرون بوده و منظور ما در این نوشتار این است که عناصر کلیدی در همین پروسه، دولت سازی و ملت سازی اکنون به این باور رسیده اند که دولت با همه امکانات و زمینه هایی که در اختیارش قرار داشت، نه تنها نتوانست از آن ها بهره برداری نماید که حتا با گذشت هر روز نا امنی گسترش می یابد و مردم با گذشت هر روز از بی کاری و بی برنامگی رنج می برند. وی در این تحلیل خود روش ملامت گری گذشته را کنار می زند و راه مشارکت را پیش می کشد و اما راه برون رفت از دیدگاه دسته، سوم:

در برون رفت از هر مشکلی بایسته آن است که نخست به بستر رویش و رشد آن مشکل عطف توجه کرد، این امر خود بیانگر آن است که بدون توجه به بافت اجتماعی و فرهنگی مردم نمی توان راه حل موفقی را به دست داشت.

در روشنایی اصل یاد شده به این نتیجه می رسیم که راهکارهای دولت در امر تأمین امنیت و بحران زدایی و آوردن رفاه اقتصادی و ایجاد ساختارهای اقتصادی نه تنها موفق نبوده است که بحران های تازه یی را در عرصه های یاد شده آفریده است. ما در موارد مختلف از طریق همین نشریه همواره نقاط نظر خویش را بازگو نموده و در مقاطع مختلف کاستی های موجود در راهکارهای دولت و نظام را مشخصاً نشان داده ایم.

اکنون که عدم کارآیی دولت و برنامه های دولت سازی و ملت سازی آن در عرصه های مختلف به همه گان روشن و آفتابی شده است اینک بار دیگر بر همان ایستار قبلی خویش پا فشرده و تأکید می ورزیم که کار آمدی هر برنامه یی در زمینه های استقرار و رشد و شگوفایی یک ملت اعم از دولت سازی و ملت سازی، همخوانی آن با واقعیت های عینی و ذهنی جامعه مورد نظر است.

به باور ما گام نخستین در این راستا یعنی در جهت تدوین یک راهکار جدید باید بربنیاد اعتماد سازی میان طیف های مختلف مردم باشد، همان گونه که قبلاً هم بر آن تأکید رفت، باید داستان جنگ پکول و نکتایی پایان پذیرد. از بخت بد امروز گروه های اسلام ستیز، در جامعه، مسلمان افغانستان دردهای بی شماری را ایجاد کرده اند، باید بربنیاد موارد مطرح در قانون اساسی جداً از آن جلوگیری شود. این گروه ها به خاطر جبران کمبودهای خود همه، افتخارات ملت خویش را زیر پای دیگران می ریزند ولی حاضر نیستند حرفی از آن ها به زبان آرند که به های جان های خود از آزادی و استقلال پاسبانی کردند.

برنامه های ناکارای دولت در عرصه، اقتصاد باید مورد تجدید نظر قرار گیرد و مشخص گردد که چگونه برنامه، اقتصادی در زندگی ما منجر به رفاه اقتصادی این ملت می شود.

گزینش کادری باید در گام نخست از میان مراکز علمی و دانشگاهی صورت گیرد و این امر خود می تواند رشته، اعتمادی باشد میان دولت و مراکز دانشگاهی در سیاست خارجی، باید ایجاد فضای اعتماد میان همسایه ها بر بنیاد منافع متقابل از اولویت های سیاسی منطقه، ما بوده و در غیر آن نمی توان به یک زندگی مطمئن و آرام ملی دست یافت

گزینش کادری باید در گام نخست از میان مراکز علمی و دانشگاهی صورت گیرد و این امر خود می تواند رشته، اعتمادی باشد میان دولت و مراکز دانشگاهی در سیاست خارجی، باید ایجاد فضای اعتماد میان همسایه ها بر بنیاد منافع متقابل از اولویت های سیاسی منطقه، ما بوده و در غیر آن نمی توان به یک زندگی مطمئن و آرام ملی دست یافت.

و اما سیاست خاجی ما در عرصه، جهانی باید بر اصل تبادل منافع استوار باشد نه تبادل مبادی و منافع.

با یاد کردن از محورهای فوق می توان پیش بینی نمود که با قانونمند سازی وجود نیروهای خارجی در افغانستان و تنظیم عملیات آن ها بحران فروکش خواهد کرد، در حدی که کرامت ملی ما از آسیب پذیری به دور باشد.

چهارم جولای؛ سالروز استقلال آمریکا
سیاست ها و ارزش ها

واقف حکیمی

روز چهارم جولای روز استقلال آمریکا شناخته شده است. در ۲۳۰ سال قبل در چنین روزی یعنی در چهارم جولای ۱۷۷۶ میلادی اعلامیه یی به تصویب شماری از نمایندگان ایالت های از آمریکا رسید که آن به اعلامیه، استقلال آمریکا شهرت یافت. این اعلامیه نه تنها استقلال آمریکا را به عنوان یک دولت در پی جنگ های بسیار طولانی در داخل آمریکا و نیز در برابر استعمار بریتانیا اعلام کرد بلکه شالوده، حقوق سیاسی و بنیاد فلسفی دولت آمریکا را پی ریخت.

روز شنبه چهارم جولای در سفارت آمریکا در کابل همایشی به این مناسبت برگزار شد. شماری از شخصیت های سیاسی و دولتی افغانستان و نمایندگی های کشورهای دیگر در کابل افزون بر مقامات آمریکا در افغانستان در آن شرکت ورزیده بودند. در این همایش سفیر آمریکا آقای تیومن [illegible]

مناسبت خواند. سپس خودش به سخنرانی پرداخت هر دو به ارزش های اعلامیه، چهارم جولای ۱۷۷۶م آمریکا که ارزش های بنیادین دولت آمریکا را می سازد تأکید کردند و همکاری خود را در عرصه های مختلف با بسیاری از کشورهای جهان از جمله افغانستان به پایه، همین ارزش ها خواندند، سپس احمدضیاء مسعود معاون اول ریاست جمهوری اسلامی افغانستان سخنرانی کرد و از همکاری های ایالات متحده، آمریکا به افغانستان در جهت بازسازی و تحکیم دموکراسی سپاسگزاری نمود.

جورج دبلیو بش به مناسبت روز استقلال آمریکا در جمعی از سربازان این کشور سخنرانی کرد و ضمن یاد آوری ارزش های آمریکایی که در اعلامیه، چهارم جولای تبلور یافته است گفت که شما مانند پدران تان رسالت دارید که نور را در جهان ظلمت زده بپراگنید.

[illegible]

ارزش هایی است که در اعلامیه، چهارم جولای آمده است. این اعلامیه که توسط گروهی از نمایندگان دانشور ایالت هایی از آمریکا به ریاست تامس جفرسن نماینده، ایالت ارجینیا به تصویب رسید بر مبنای افکار و اندیشه های فیلسوفان سیاسی و اجتماعی اروپای قرن هجدهم به ویژه روشنفکران و فیلسوفان فرانسه و انگلیس شکل گرفته است. از این میان اندیشه های جان لاک فیلسوف اجتماعی مشهور انگلیس در آن جایگاهی خاص دارد. این چند سطر از متن این اعلامیه، تاریخی است:

"ما این حقایق بدیهی را می پذیریم که تمام انسان ها برابر آفریده می شوند، برای آنان آفریدگار حقوقی غیر قابل انتقال را می دهد که حق زندگی کردن و آزادی داشتن و خوشبخت بودن از جملهٔ آنهاست.

برای به دست آوردن این حقوق در میان انسان ها حکومت ها ایجاد می شود، قدرت، عدالت را به وسیلهٔ اجرای آن تحقق می بخشد، زمانی که حکومت به این اهداف زیان آور ثابت شود، این حق مردم است تا آن را از میان بردارند یا تغییرش بدهند و به جای آن یک حکومت تازه را بنیان بنهند، پایه های آن را برچنین اصولی بنا سازند تا به باور آنها مصؤونیت و رفاه آنان را تا حد ممکن تأمین کند."

این اعلامیه شالودهٔ تولد یک ملت را نه تنها درمیان مستعمره ها در آمریکا پی ریخت بلکه به عنوان یک فلسفهٔ آزادی انسان ها محرکی شد برای پی ریختن ملتهای نوین در بسیاری از کشورهای جهان.

با اعلام این اعلامیه مستعمرات آمریکایی به استقلال کامل از بریتانیا نرسیدند و جنگ های آنها با نیروهای بریتانیا و وفاداران آن پایان نیافت اما این اعلامیه در نهایت آغاز به رسمیت شناختن استقلال ۱۳ مسعمرهٔ پیشین، ایالات کنونی آمریکا در معاهدهٔ صلح پاریس در سوم سپتامبر سال ۱۷۸۲ گردید.

با اعلام این اعلامیه بود که مستعمرات با هم مخاصم آمریکا از جنگ و درگیری های ذات البینی خود به سوی همزیستی و وحدت گام نهادند و به جنگ و درگیری خویش با ساکنان بومی آمریکا سرخپوستان و هندی ها به غلبه و یا تفاهم پایان دادند و بنای ملتی متشکل از ملت های گونه گون و دولتی متشکل از ایالات مختلف را به نام ایالات متحدهٔ آمریکا [illegible] بخشند. ص ۵

دو شعر از دکتر نصری حق شناس

عشوه گری

اندرین دهر که کارش همه تن عشوه گریست
زندگی نیست، وگر هست بعد خون جگریست
دل بدین ثروت و اقبال منه غرّه مشو
زال ایام شب و روز پی فتنه گریست
از سیه کاسهٔ گیتی مطلب شهد و شکر
برحذر باش و بکن هوش که زهرش شکریست
گه به اوجت کشد و گاه به خاکت فکند
چرخ را عادت دیرینه همین پرده دریست
رفت آن روز کز انسان خبری بود و اثر
حالیا دورهٔ جهل است و خِرَد خیره سریست
در محیطی که فضیلت به جوی نستانند
دعوای علم و هنر احمقی و بی بصریست
اندرین عرصه که نامش بنهادند حیات
حسرتا قسمت من خون دل و در به دریست
نشنود آه مرا گوش فلک از سرکین
ناله هایم خجل از داغ دل و بی اثریست
مال مردم مخور و خلق خدا رنجه مکن
ظلم و اجحاف بهر شیوه شود، بد گهریست
اندرانجا که همه حرف فریب است و دروغ
سخن راست شنیدن، به خدا خوش خبریست
گرچه خاین شود از حرف من آزرده ولی
شغل شاعر همه در کار حق و حق نگریست
عقده ها باز شود عاقبت از زاری دل
دفع صد گونه بلا در "دَم" اشک سحریست
بر بد و نیک جهان باش شکیبا "نصری"
کانچه اینک نگری جمله سراب و گذریست

خدایا چه کنم

دلم از غصه به تنگ است خدایا چه کنم
پر و بالم تهٔ سنگ است خدایا چه کنم
آن که بودش به من خسته سر صلح و صفا
دست بر میلِ تفنگ است خدایا چه کنم
غرقهٔ قلزم دردیم تپیدن نتوان
پای درکام نهنگ است خدایا چه کنم
نوبهار است چمن، پیر و زمینگیرم من
موسم بیل و کلنگ است خدایا چه کنم
در دیاری که عَلَم بود به عُرف و عُرفاء
رسم و آئین فرهنگ است خدایا چه کنم
وطن از ماست ولی حکم به دست دیگران
سخت روز بد و ننگ است خدایا چه کنم
کوچه ها پُرشده اینک همه از لشکر غیر
هر یکی پُور "پشنگ" است خدایا چه کنم
کس نداند که هدف چیست مگر ظاهر امر
عُذر شان "طالب" و "جنگ" است خدایا چه کنم
عامل این همه ادبار چه پیدا چه نهان
چند مزدور ستنگ است خدایا چه کنم
توسن عقل در این ورطه فرو رفته به گل
رشته بر دست دبنگ است خدایا چه کنم
هر یکی نفع خود و عشرت خود می جوید
کار ایام به "رنگ" است خدایا چه کنم
طرفه رازیست که طرح نو و کار جدید
جای تعجیل درنگ است خدایا چه کنم
شاهدان در هوس دالر و اندیشهٔ زر
شیخ در فکر قلنگ است خدایا چه کنم
ملک در مخمصه و منزل مقصود به دور
خرِ این قافله لنگ است خدایا چه کنم
بسکه دلگیرم و افسرده و خاطر نگران
سخنم پرت و جفنگ است خدایا چه کنم

سرطان ۱۳۸۴ – کابل

ویـژگـی هـای قصـه در قـرآن

نویسنده: نجیب گیلانی
برگردان: سیف الله رحیمی

شعر، قبل از اسلام درمیان قبایل عرب جایگاهی خاص داشت و برای تثبیت زندگی، فخر و مباهات و اظهار بزرگی به کار می رفت، و گاه گاهی به منظور سهولت حفظ، روایات و اخبار را با این قالب بیان می کردند.

عرب ها به وسیلهٔ شعر، برتری طلبی و مقام قبیلهٔ خود را بالا می بردند و سرودها و ترانه ها جزء میراث فرهنگی قوم محسوب می شد.

اما قصه و داستان خیلی کم برای سرگرمی و وقت گذرانی به کار می رفت و غالباً یادی از روزهای مهم عرب و جنگ های شان بود و یا از خرافات و اساطیری اقتباس شده بود که از طرق خاصی در زندگی شان رواج یافته بود.

قصه نویسان قبیله از اهمیت کمتری برخوردار بودند و موضوعات قصه را جنگ های قبیله یی و زندگی کسانی که تشنهٔ قدرت بودند و یا راه و روش شخصیت ها و قهرمانان تشکیل می داد.

از این قبیل است قصهٔ عنتره، امرئ القیس، طرفه بن عبد، سیف بن ذی یزن یمانی، قصهٔ مناذره، غسانی های فارس، پادشاهان سرزمین سبا وغیره.

پس قصه نویسی قبیلهٔ عرب، در مقایسه با شعر از شان و مقام کمتری برخوردار بود. اگر با دقت بنگریم، متوجه می شویم قصه هایی که به آن اشاره کردیم قبل از اسلام تدوین و جمع آوری شده و سهمی از نو آوری های جدید را هم داراست، در حالی که برخی نویسندگان معتقدند که قصه های گذشته فاقد تکنیک و استیل های فعلی است.

اما هنگامی که خورشید اسلام طلوع کرد و قرآن بر آن حضرت صلی الله علیه وسلم نازل شد، ادیبان عرب آیات قرآن را خوانده و مبهوت ماندند و دریافتند که قرآن با شعری که عاشق آن بودند و یا نثری که پند، اندرز و سخنان شان را محافظ بود اختلاف دارد، و گفتند: قرآن نه شعر است و نه نثر، بلکه دارای بیانی معجز آسا بوده و شیوه های مربوط به خود را دارد و با شعر شاعران و نثر ادیبان هیچ گونه مقارنتی ندارد.

قصه های قرآنی تجلی گاه تنوع شیوه، عمق معانی، جلال و شکوه، هدف، پدیده ها و شخصیت های قابل اهمیت و محرک شعور و احساسات می باشد. سی در صد از قرآن را قصه ها و پنج در صد را احکام تشکیل می دهد، قصه های قرآن با قصه هایی که محتوای آن را وقایع نادره، خرافات و افسانه ها تشکیل می داد به کلی فرق دارد. بنا بر این باید گفت که قصه های قرآنی و قصه هایی که در احادیث بیان شده ا ز واقعیت و حقیقت نشأت می گیرد و از نظر قالب و محتوا با قصه های قبل از اسلام جداست.

قرآن معجزهٔ بزرگ پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم است و قصه ها در خلال این معجزه گنجانده شده است. این قالب اطلاع رسانی نقش مهمی در اشاعهٔ دین اسلام داشته است.

آیات و سبک قصه

گفتیم که قصه، صفحات زیادی از قرآن را به خود اختصاص داده است و هدف الهی از قصه کارآیی و تأثیر ان بوده تا بدین وسیله به انتشار دعوت اسلامی پرداخته، عقیدهٔ توحیدی را در قلب ها غرس کند، مردم را با اصول و ارزش ها، آداب و رسوم آشنا سازد و شریعت و احکام اسلامی را تبیین و خواننده را به تعمق و تأمل وا دارد. خداوند (جل جلاله) می فرماید: **"ای پیامبر قصه ها را برای شان تعریف کن شاید بیندیشند."** (اعراف۷) قصه های قرآنی در پایان توصیه به اعمال عقل و وجدان می کند و به اندیشیدن وا می دارد، قصه در درونش نشو و نما می کند و دیالوگ ها را به خوبی می پروراند و خواننده را به فضای تصورات زندگی رها می سازد.

در آیهٔ دیگری خداوند (جل جلاله) می فرماید: **"این قصه حق است، خداوند شریک و انبازی ندارد و خداوند غالب با حکمت است."** (آل عمران/۶۲) از آن جایی که قرآن معجزه است **پس می باید قصه های قرآن هم از تحریف و خود ساختگی دور باشد.** خداوند (جل جلاله) در آیهٔ دیگری می فرماید: **"ما به تو نیکوترین قصه ها را بیان کردیم."** (یوسف ۱۲)

یکی دیگر از اهداف قصه های قرآن تسکین قلب، ارائهٔ پندهای نیکو، به یاد آوردن تاریخ گذشته، تبیین ارزش ها و ضد ارزش ها و زدودن آلایش نفس ها از شرک ظاهری و باطنی می باشد. خداوند (جل جلاله) می فرماید: **"ما سرنوشت یکا یک پیامبران را برایت بازگفتیم تا دلت آرام گیرد و در آن حق و راستی برای تو بیاید و اندرز و تذکری برای مؤمنان باشد."** (هود/۱۲۰)

همچنین قصهٔ قرآنی همیشه نقشی زنده داشته که به تصحیح انحراف، بدعت زدایی و اشاره به اعمال خود ساخته و دگرگونی ها پرداخته است.

این بدعت، بیشتر متعلق به کتاب های آسمانی است که قبل از قرآن بوده. در آن هنگام یهود و نصاری در تورات و انجیل "عصر قدیم و عصر جدید" به گنجاندن افسانه ها، اباطیل و تحریف پرداختند. در سورهٔ نمل آیهٔ ۷۵-۷۶ می خوانیم: **"این قرآن نیز بیشتر چیزهایی را که بنی اسرائیل دربارهٔ آن اختلاف دارند بیان می کند و به راستی قرآن مایهٔ هدایت و رحمت مؤمنان است. مسلماً پروردگار تو میان آنها داوری خواهد کرد که او نیرومندی داناست. به خدا توکل کن که تو آشکارا برحقی."** و در سورهٔ طه در آیه های ۹۹-۱۰۰ می فرماید: **"این چنین اخبار گذشتگان را برای تو بازگو می کنیم. ما از سوی خود قرآن را به تو عطا کرده ایم. هر کسی که از قرآن روی گردان شود در روز قیامت باری سنگین به دوش خواهید کشید."**

گاهی خداوند (جل جلاله) در قرآن آیاتی را برای عبرت و پند می آورد. اینک در قالب قصه و برای نمونه داستانی کامل از قرآن را بیان می کنیم:

(ای پیامبر!) برای آنان مثالی بزن: آن دو مرد، که برای یکی از آنها دو باغ از انواع انگورها قرار دادیم؛ و گرداگرد آن دو (باغ) را با درختان نخل پوشاندیم؛ و در میانشان زراعت پر برکتی قرار دادیم. هر دو باغ، میوه آورده بود، (میوه های فراوان،) و چیزی فرو گذار نکرده بود؛ و میان آن دو، نهر بزرگی جاری ساخته بودیم. صاحب این باغ، در آمد فراوانی داشت؛ به همین جهت، به دوستش -در حالی که با او گفتگو می کرد- چنین گفت: "من از نظر ثروت از تو برتر، و از نظر نفرات نیرومند ترم." گو در حالی که نسبت به خود ستمکار بود، در باغ خویش گام نهاد، و گفت: "من گمان نمی کنم هرگز این باغ نابود شود. و باور نمی کنم قیامت برپا گردد؛ و اگر به سوی پروردگارم بازگردانده شوم (وقیامتی در کار باشد)، جایگاهی بهتر از این جا خواهم یافت."

دوست (با ایمان) وی -در حالی که با او گفتگو می کرد- گفت: "آیا به خدایی که تو را از خاک، و سپس از نطفه آفرید، و پس از آن تو را مرد کاملی قرار داد، کافر شدی؟! و لی من کسی هستم که "الله" پروردگار من است؛ و هیچ کسی را شرک پروردگارم قرار نمی دهم.

چرا هنگامی که وارد باغتا شدی، نگفتی این نعمتی است که خدا خواسته است؟! قوت و (نیرویی) جز از ناحیهٔ، خدا نیست. و اگر می بینی من از نظر مال و فرزند از تو کمترم (مطلب مهمی نیست). شاید پروردگارم بهتر از باغ تو به من بدهد؛ و مجازات حساب شده یی از آسمان بر باغ تو فرو فرستد، به گونه یی که آن را به زمین بی گیاه لغزنده یی مبدل کند. و یا آب آن در اعماق زمین فرو رود، آن گونه که هرگز نتوانی آن را به دست آوری."

(به هر حال عذاب الهی فرا رسید،) و تمام میوه های آن نابود شد؛ و او به خاطر هزینه هایی که در آن صرف کرده بود، پیوسته دست های خود را به هم می مالید -در حالی که تمام باغ بر داربست هایش فرو ریخته بود -و می گفت: "ای کاش کسی را همتای پروردگارم قرار نداده بودم!" و گروهی نداشت که او را در برابر (عذاب) خداوند یاری دهند؛ و از خودش (نیز) نمی توانست یاری گیرد.

در آنجا ثابت شد که ولایت از آن خداوند برحق است. اوست که برترین ثواب، وبهترین عاقبت را (برای مطیعان) دارد. (کهف۳۲-۴۴)

این قصه که چند سطر بیشتر نیست دنیایی را به نمایش می گذارد که صحنه های زنده، تصویری متحرک، معنوی و گفتگوها با بیانی کافی در آن موج می زند. و سرکشی، غرور، فخر طلبی و انکار از نعمت الهی و از طرف دیگر فضل و کرم پروردگار در آن به چشم می خورد. در آن مرد مؤمنی را می بینیم که متکی به قدرت خداوندی است که هم نعمت می دهد و هم می گیرد، هم زنده می کند و هم می میراند. اما در آن طرف دیگر مرد منکر خداست که در نهایت خود را تنها و هراسان می بیند بی هیچگونه پشتوانه یی و یاوری.

نمونهٔ دیگر، قصهٔ قارون است؛ وی دارای جاه و مال و منال بود و طبق معرفی قرآن از قوم موسی بود. و عده یی از مفسرین معتقدند که قارون از طرف فرعون حاکم بنی اسرائیل بود. او زیر دستانش را به استعمار واداشته و از این راه ثروت اندوزی کرده بود. بدیهی است کسی که در قرآن تدبر کند پی خواهد برد که خداوند متعال قصه ها را در قرآن به خاطر آن گنجانده که انسان ها بیندیشند، فکر کنند، سر عقل آیند و تقوا پیشه کنند.

قصه های قرآنی نمونهٔ قصه هایی است که صفت تحول و عمومیت در آن ها وجود دارد و منحصر به قوم، تاریخ و مکانی معین نیست، پس چه کسی می تواند مدعی شود که وقایع و شخصیت هایی که قرآن بیان می کند فرق دارد، زیرا:

۱- در هر زمان فرعون ها، هامان ها و قارون ها وجود دارد.

۲- در هر زمان پیروی کنندگان و نافرمانان یافت می شوند.

۳- در هر زمان مؤمن و کافر هست.

۴- در هر زمان بندگان مال و شهوت و قدرت موجودند.

۵- در هر زمان انحراف، غرور و فخر طلبی حاکم است.

۶- در هر زمان مبارزهٔ ادیان با افکار مادی و الحادی اتفاق می افتد.

۷- در هر زمان زنان پاک (زن فرعون، مادر موسی وغیره) زنان خائن (زن لوط، زن نوح، زن ابولهب، و زینب دختر حارث که سم در غذای پیامبر ریخت) وجود دارند.

۸- در هر زمان نمونه هایی از منکرین به خدا و رسول (فرعون، قارون، سامری، ابولهب وغیره) وجود دارند.

۹- در هر زمان عده یی پرهیزکاران و اولیاء الله را به ساحری و شعبده بازی و دروغگویی متهم می کنند.

باید گفت که در قصه های قرآنی اصطلاحات ادبای معاصر موجود است، چون قصهٔ بلند، قصهٔ کوتاه وغیره، اما به لحاظ صفات، علاقه، فضایل، عمومیت، روشنی، تأثیرات، قناعت ورزی و هدف قصه های قرآنی با داستان های معاصر قابل مقایسه نیست و از جهتی دیگر قصه های قرآن در هر زمان مصداق خودش را دارد ولی قصه های غیر قرآنی اکثراً تاریخ مصرف خاص خود را داراست.

این بود فرازهایی از ویژگی های قصه در قرآن در این مقال تنها به گوشه هایی از آن

آیا این آتش خاکستر خواهد شد؟

تروریسم و مبارزه برضد آن

وحید مژده

یکی از کمیسیون های مجلس عوام انگلستان طی گزارشی که اخیراً به مجلس ارائه نموده گفته است که مبارزهٔ جهانی علیه تروریسم پس از یازدهم سپتامبر به جای این که موجب تضعیف تروریسم گردد، برعکس به گسترش دامنهٔ این پدیده در جهان انجامیده است. در گزارش این کمیسیون به خصوص از کشور های افغانستان و عراق نامبرده شده که حملهٔ نظامی به این دو کشور برای مهار تروریسم تا کنون ناموفق مانده است.

آنچه که در گزارش این کمیسیون آمده، باز تکرار واقعیت های عینی است که جهانیان همه شاهد آنند. اما سؤال این است که جنگی که برای رسیدن به پیروزی در آن به ارزش هزاران میلیارد دلار سازوسازمان جنگی تدارک گردیده و مدرن ترین تکنولوژی جنگی بکار گرفته شده، چرا تأثیر معکوس به بار آورده است؟ اشتباه کار در کجاست.

تروریسم پدیده یی بسیار پیچیده است که نمی توان آن را با معیار های مادی سنجید. نمی توان به این باور بود که اگر فلان رهبر به قتل برسد، خشونت به پایان خواهد رسید. برای مبارزه با این پدیده باید در قدم اول به ارزیابی و ریشه یابی انگیزه ها پرداخت. بدون چنین ریشه یابی، مبارزه با تروریسم دروغی بیش نخواهد بود و ره به جایی نخواهد برد.

تردیدی نیست که هر طرز فکر و ایدئولوژی و هر دین و مذهبی انگیزه های دفاع از خویش را در خود نهفته دارد. نمی توان تصور نمود که وقتی دیدگاهی مورد حمله و هجوم قرار می گیرد، هوادارانش فقط به این دلیل که از نیروی دفاعی همسان با مهاجم برخوردار نیستند، دست از دفاع بردارند و تیغ وسپر برزمین افگنند و علم تسلیم برافرازند.

در انجیل، تعلیم به گذشت و تسامح در برابر زورمندان را می بینیم. در انجیل متی آمده است: گفته شده که اگر کسی چشم دیگری را کور کند، باید چشم او را کور کرد و اگر کسی دندان کسی را بشکند، باید دندانش را شکست اما من می گویم که اگر کسی به تو زور گوید، با او مقاومت نکن، حتی اگر به گونهٔ راست تو سیلی بزند، گونهٔ دیگرت را نیز پیش ببر تا به آن نیز سیلی بزند. اگر کسی ترا به دادگاه بکشاند تا پیراهنت را از تو بگیرد، عبای خود را نیز به او ببخش. اگر یک سرباز رومی به تو دستور دهد که باری به مسافت یک میل حمل کنی، تو دو میل حمل کن.

اما پیروان همین دین وقتی مورد حمله قرار می گیرند، به این تعلیم عمل نمی کنند زیرا این توصیه به وضوح با سرشت انسانی در تضاد است و بیشتر به سخن جابرانی می ماند که از زیر دستان شان اطاعت محض را خواهانند. نه به فرمودهٔ خدایی که در قرآن می فرماید: بجنگید با آنانی که با شما می جنگند اما تجاوز نکنید که خداوند تجاوزکاران را دوست نمی دارد. یا این که: با کسانی که بر شما ظلم روا می دارند، مقابلهٔ به مثل نمائید. ویا: نه ظلم کنید و نه ظلم را تحمل نمایید.

تا چند سال قبل اعمال کلیسا در بعضی از کشور های امریکای لاتین مورد تائید واتیکان نبود زیرا کشیشان این کلیسا ها مانند مردم شان مخالف با سلطهٔ ایالات متحدهٔ امریکا بودند. در حالی که (کلیسای سرخ) (لقبی که به کلیسا های مخالف امریکا در امریکای لاتین داده بودند) مورد خشم واتیکان بود به این دلیل بود که ادعا می شد خشونت گرایی با تعالیم کلیسا سرسازش ندارد، اما مردم با کمال تعجب می دیدند که کشیش های امریکایی در دوران جنگ ویتنام به آن کشور می رفتند تا مراسم مذهبی را برای سربازان امریکایی انجام دهند.

پیروان آئین مسیح هرچند خود را خیلی بیشتر از دیگران طرفدار تسامح دینی می دانند و به جدایی دین از سیاست در عصور پسین تأکید دارند اما آنچه که جهانیان در عمل شاهد آن بوده اند در موارد متعددی خلاف این ادعا را نشان می دهد.

سالها قبل از عنوان شدن نظریه یی به نام جنگ تمدن ها به وسیلهٔ هاتینگتون، به قدرت رسیدن نو محافظه کاران در امریکا و رویداد خونین یازدهم سپتامبر، در الجزایر طی یک انتخابات آزاد و دموکراتیک، جبههٔ نجات اسلامی برنده شد. اما این پیروزی با کودتای سکولارها مواجه گردید و الجزایر در کام یک جنگ خونین فرو رفت. در طول جنگی که سالها دوام کرد دهها هزار نفر کشته شدند و اقتصاد الجزایر از پای در افتاد. اگر به جبههٔ نجات اجازهٔ ساختن حکومت داده می شد، آیا جهان به پایان می رسید؟ خیلی ممکن بود که اسلامگرایان نتوانند به وعده های خود عمل کنند و در انتخابات بعدی به شکل کاملا طبیعی و با رأی مردم از قدرت برکنار شوند.

اما حمله به گروهی که برندهٔ انتخابات بود، با مخالفت غرب مواجه نشد. معاون وزیر خارجهٔ امریکا در آن زمان به صراحت گفت که ایالات متحدهٔ امریکا از ایدهٔ (یک فرد، یک رأی، برای یک نوبت) در نقاطی چون الجزایر حمایت نمی کند. وی گفت که اگر اسلامگرایان در الجزایر به قدرت برسند، می توانند قانون اساسی را منحل کنند.

البته منظور وی انحلال قانون اساسی از راه زور نبود بلکه به این نکته اشاره داشت که اکثریت نمایندگان منتخب مردم، وابسته به نهضت اسلامی اند و بنابراین از نظر قانونی حق تغییر را در قانون اساسی دارند اما امریکا و غرب چنین نمی خواهد. آیا این موضعگیری خود مخالفت با خواست مردم الجزایر نبود؟

این که امروز غرب به این باور می رسد که جنگ با تروریسم نتایج مطلوب به بار نیاورده، ناشی از این است که این جنگ با معیار های دوگانه به راه افتاده است. از نظر غرب تروریست کسی است که منافع غرب را تهدید می کند نه کسی که انسان های بیگناه را می کشد، خانه های مردم را با بمب و بلدوزر تخریب می کند و مردم را به کوچ اجباری وادار می سازد.

سرباز تفنگ به دست اسرائیلی که به سوی تظاهر کنندگان بی سلاح گلولهٔ آتشین فرو می بارد، تروریست نیست اما کودک سنگ به دست فلسطینی تروریست است.

کشتن مردان و زنان و کودکان فلسطینی به دست صهیونیست ها، دفاع مشروع به شمار می آید و اما مقاومت در برابر آن تروریسم است.

این مثال ها می تواند بی پایان باشد و نقاط مختلفی از جهان را شامل شود اما انگیزه هایی که برای خشونت گرایی ایجاد می کند، وحشت آور است. وقتی سه عرب زندانی در زندان گوانتانامو خود کشی می کنند، دولتمردان امریکا خودکشی آنها را عمل تحریک آمیز برای خشونت بیشتر می خوانند. وقتی می دانید که چنین اعمالی موجب تحریک تروریسم می شود، پس چرا زمینه های آن را با ساختن چنین زندانی مساعد می سازید؟

تأثیر این اعمال به روی گرایش های سیاسی در جهان اسلام قابل دقت است. هفتهٔ قبل رسانه های غربی در مورد انتخابات کویت سروصدای فراوان به راه انداختند. آنها که گمان می کنند در جهان اسلام زنان بیشتر از مردان خواهان دیموکراسی اند، از این که در صدی زنان رای دهنده بیشتر از مردان است، سخت ذوق زده شده بودند اما نتیجهٔ انتخابات نشان داد که زنان کویتی نه بر بنیاد جنس، بلکه بربنیاد عقیده رأی دادند. به این ترتیب آب سردی به روی هیجان آنان پاشیده شد.

امروز در هرجای جهان اسلام که انتخابات برگزار می شود، گروه های اسلامی برنده اند. شاید همه کسانی که به این گروه ها رأی می دهند، تحت تأثیر برنامهٔ کاری آنان قرار نداشته باشند اما برای نشان دادن مخالفت خود با غرب به این کار دست می زنند.

فلسطینی ها آن قدر نادان نبودند که ندانند دادن رأی به حماس آنان را با چه مشکلاتی مواجه خواهد ساخت اما رأی خود را به عنوان مخالفت با اسرائیل و هوادارانش به صندوق حماس ریختند.

در سومالیا دادگاههای اسلامی با حمایت مردم گروههای سکولار و جنگ سالار طرفدار غرب را خلع سلاح می کنند و اگر انتخابات آزاد برگذار گردد، بدون تردید برد با مسلمانان خواهد بود.

پس دلیل اصلی عدم موفقیت این جنگ را باید در جای دیگری جستجو کرد. تا زمانی که تروریست های خوب و تروریست های بد در جهان وجود دارد و در برابر تروریسم با معیار های دوگانه مبارزه صورت می گیرد، هیچ کس شعار های مبارزه علیه تروریسم را باور نخواهد کرد.

تا آنگاه که برای مبارزه با تروریسم منطق واحدی وجود نداشته باشد، تروریسم از میان نخواهد رفت واین آتش خاکستر نخواهد شد. خداوند جهانرا از پنجه های خونریز تروریست ها و مدعیان دروغین مبارزه با تروریسم رهایی بخشد. آمین

غرب به این باور می رسد که جنگ با تروریسم نتایج مطلوب به بار نیاورده، ناشی از این است که این جنگ با معیار های دوگانه به راه افتاده است. از نظر غرب تروریست کسی است که منافع غرب را تهدید می کند نه کسی که انسان های بیگناه را می کشد، خانه های مردم را با بمب و بلدوزر تخریب می کند و مردم را به کوچ اجباری وادار می سازد

گفتند و ...

علیه حکمتیار استفاده خواهد کرد. در نزدیکی عید وی نزد استاد آمد و گفت که هوا سرد است و طالبان لباس مناسب ندارند خودم هم قصد رفتن به خانه را دارم.

استاد لباس و پول به وی داد و چون مطمئن شده بود که فرمانده جبههٔ مخالف به خانه خود در قندهار رفته است، خود با استفاده از فرصت عازم جلال آباد گردید. اما همین که وی به جلال آباد رسید خبر آمد که طالبان به سوی پغمان حمله کرده اند. استاد با تعجب اطلاع حاصل کرد که فرمانده این جنگ همان ملا امیر محمد آغاست!!

اگر جناب کرزی هم می خواهد از طالبان مسلح برعلیه دیگران استفاده کند لازم است که با استاد سیاف در مورد مشوره نماید تا به دام ملا امیر محمد آغا نیفتد!

دیموکراسی در مصر

یک دختر مکتب در مصر که مقاله یی در بارهٔ دیکتاتوری نوشته بود و به این جرم از موفقیت در امتحان باز مانده بود، به امر رئیس جمهور مصر کامیاب شناخته شد و به صنف بالاتر ارتقا نمود.

این دختر در مقاله یی که قرائت کرد گفت که امریکا از دیکتاتور های فاسد در جهان حمایت می کند. معلمان به مصداق این که دزد بر سرخود پر دارد، سخن وی را اشاره به رئیس جمهور مصر دانستند و شاید از ترس جان خود شان دخترک را ناکام اعلام نمودند. به گزارش الاهرام، حسنی مبارک در این باره گفت که دخترک نظر شخصی خود را اعلام نموده است وبه همین دلیل

چهارم جولای؛ سالروز استقلال ...

با این کار آمریکا به زودی به عنوان دولتی در آمد که ارزش های بنیادین انسانی در عرصه های گونه گون در آن تأمین گردید و در اندک زمانی به مثابهٔ مأوای بسیاری از کسانی که در سرزمین های مادری شان مورد تعدی و سلب حقوق و آزادی های انسانی قرار می گرفتند درآمد و از آمریکا و اروپا و آسیا میلیون ها انسان بدانجا مهاجرت کردند و در بر افراختن کاخ تمدن کنونی آمریکا نقش بازی کردند، به حدی که این کشور در دوران جنگ سرد پس از جنگ دوم جهانی به عنوان یکی از دو ابر قدرت جهان عرض اندام کرد و پس از فروپاشی اتحاد شوروی در دهۀ نود قرن پیشین و یک قطبی شدن جهان اکنون پرچم یکه تازی و آقایی جهان را بربامش بر افراشته است.

بدون شک آمریکا با چنین تلاش های ا نسانی توانست در داخل مرزهای خودش یک چنین ارزش های انسانی را تا جایی نهادینه کند و توجه انسان ها را از سراسر جهان به خودش جلب نماید، ولی آیا برای تحقق بخشیدن به این ارزش ها در بیرون از مرزهای جغرافیایی اش کاری انجام داده است؟

رهبران آمریکا همواره مدعی شده اند که ایالات متحدۀ آمریکا در بیرون از مرزهایش برای تحقق بخشیدن به ارزش های آمریکا، دموکراسی و حقوق بشر تلاش ورزیده است وهمه تلاش های نظامی وسیاسی خود را در همه کشورهای جهان بر این فلسفه بنانهاده است. اما انگیزۀ این تلاش های آمریکا پیوسته از سوی مخالفانش در جهت مناقض ادعاهای آن، تحمیل دیکتاتوری آمریکا بر دیگران و سلب آزادی و استقلال ملت ها و کشورهای دیگر، خوانده شده است.

امسال رهبران آمریکا از روز استقلال آمریکا در حالی تجلیل کردند و بر ارزش های انسانی اعلامیهٔ چهارم جولای تأکید ورزیدند که برخی از سیاست این کشور و برخوردش با حقوق بشر و ارزش های انسانی شدیداً در داخل و خارج ایالات متحدهٔ آمریکا از گروه های طرفدار حقوق بشر مورد انتقاد قرار گرفته است.

گروه مادر بزرگان و طرفداران ضد جنگ با شماری از ستارگان هالیوود امسال در روز استقلال آمریکا برجنگ در عراق دست به تظاهرات زدند و با ۲۷۰۰ فعال دیگر ضد جنگ اعلام کردند که به یک اعتصاب غذای ۲۴ ساعته خواهند پرداخت.

محکوم کردن برخورد آمریکا با زندانیان گوانتانامو و معاملهٔ سربازان آمریکایی با زندانیان عراقی در زندان ابوغریب و اخیراً تجاوز یک سرباز آمریکایی بر یک دختر عراقی به عنوان موارد بسیار مهم نقض حقوق بشر و ارزش های بنیادین آمریکا گسترش فزاینده یافته است. حمایت سنتی آمریکا از اسرائیل برضد فلسطینیان افزون بر موارد یاد شده است.

این عملکردهای آمریکا رهبران این کشور را در تناقض آشکار بین مبادی و ارزش های اعلامیهٔ چهارم جولای و واقعیت سیاست آن قرار داده است اگر آمریکا می خواهد به سیمای انسانی و ارزش های اعلامیهٔ چهارم جولای تأکید ورزد لاجرم باید به تصحیح و بازنگری سیاست هایش در جهان بپردازد.

واشنگتن پست:

دولت جدید طالبان در پاکستان

خبرنگار روزنامهء واشنگتن پست در پیشاور پاکستان، با ارایهء گزارشی تحت عنوان"دولت جدید طالبان در پاکستان" می‌نویسد: به رغم آن که دولت پاکستان بیش از ۷۰ هزار تن از نیروهای خود را در مناطق قبیله‌یی شبه مستقل پاکستان مستقر کرده است، اما موجی از اسلام گرایی طالبانی در این مناطق آغاز شده است و به سرعت گسترش می‌یابد. بسیاری از تحلیلگران و کارشناسان در ارزیابی این موضوع معتقدند که دولت اسلام آباد نقش اساسی در گسترش این امر در مناطق مرزی خود با افغانستان دارد و یکی از عوامل اصلی آن را می‌توان سیاستگذاری‌های غلط دولت اسلام آباد دانست. سیاست‌های دولت در کاهش قدرت و مسؤولیت رهبران قبیله‌یی این مناطق و نیز سیاست ارتش پاکستان در اعمال زور و قدرت نظامی علیه این مناطق مسکونی، منجر به آن شده است که اعضای طالبان و برخی از رهبران بلندپایهء آنها که روابط فرهنگی نزدیکی با مردم این منطقه دارند قدرت بگیرند.

گزارشگر روزنامهء واشنگتن پست می‌نویسد: سیاست دولت پاکستان در برخورد با این مناطق قبیله‌یی منجر به آن شده است که مردم این مناطق برای حفاظت از خود دست به سلاح بردارند و با دولت اسلام آباد درگیر شوند. از سوی دیگر، سیاست کاهش قدرت و مسؤولیت رهبران قبیله‌یی منجر به آن شده که مردم این مناطق به سوی افراد طالبان گرایش پیدا کنند و این افراد با استفاده از موقعیت ایجاد شده قدرت این قبایل را در دست بگیرند و حتی اقدام به تشکیل حکومت‌های مستقل کوچک کنند؛ حکومت‌هایی که برای خود قوانین خاص را وضع می‌کنند. بسیاری از این مناطق که به نوعی تحت رهبری گروه طالبان حکومت مستقلی را برای خود تشکیل داده‌اند، دادگاه‌های خاص خود را نیز تشکیل داده‌اند و بسیاری از درگیری‌ها و حتی مسایل شرعی و عرفی مردم این مناطق توسط این دادگاه حل و فصل می‌شود که آخرین عملکرد این دادگاه صدور حکم فوری اعدام برای افراد دزد و اعمال این حکم فوری در مقابل چشم همگان بود.

در ادامهء این گزارش آمده است: بسیاری از احزاب مخالف دولت پاکستان و حتی حامد کرزی رئیس جمهور افغانستان، دولت اسلام آباد را به گسترش اسلام افراطی در مناطق قبیله‌یی پاکستان متهم کرده‌اند. این احزاب و گروه‌ها معتقدند که دولت پاکستان می‌خواهد از این نوع افراطی‌گری به عنوان ابزاری جهت ادامهء بی‌ثباتی و ناامنی در افغانستان استفاده کند.

بر اساس آخرین گزارشهای مستند از این مناطق، نیروهای ارتش پاکستان هیچ حضوری در این مناطق قبیله‌یی و نیز در مناطق دیگر ندارد و دولت اسلام آباد به مسوولیت‌های خود در زمینهء مبارزه با این افراد تندرو عمل نمی‌کند. هم چنین به اعتقاد بسیاری از تحلیلگران و کارشناسان، منبع اصلی بسیاری از بحران‌ها و درگیریها افغانستان نیست، بلکه نقطهء این بحران در این مناطق قبیله یی موازی با مرزهای افغانستان قرار دارد. هم چنین بر اساس این ارزیابی‌ها، گروه طالبان به دلیل حمایت بسیاری از این قبیله‌های پاکستانی و نیز دیگر احزاب تندرو، روز به روز قدرت می‌گیرد و احتمال گسترش خشونت و درگیری و انتقال این درگیری‌ها از داخل این مناطق قبیله‌یی پاکستان به مناطق مجاور بسیار زیاد است.

خبرنگار واشنگتن پست در پایان نوشته است: به هر حال نتیجه‌گیری که می‌توان از این مطلب کرد آن است که به دلیل تمایلات سیاسی رهبران قدرت طلب در جهان، گروه طالبان در افغانستان نشأت می‌گیرد و بر اساس تمایلات توسعه طلبانهء این رهبران این گروه منحل می‌شود، پس نباید از ایجاد طالبان جدید در پاکستان شگفت زده شویم!

به گزارش خبرگزاری دانشجویان ایران (ایسنا) بر اساس جدیدترین گزارش‌های مستند رسیده از ایالت وزیرستان شمالی در پاکستان، هیچ آرایشگاه مردانه یی حق ندارد ریش‌مشتریان خود را بتراشد. در منطقهء سوات پاکستان نیز عده یی به صورت علنی دستگاه‌هایی از تلویزیون و ویدیو را به آتش کشیدند. در برخی دیگر از مناطق هم مرز با افغانستان نیز برخی گروه‌ها به صورت علنی برای مبارزه با نیروهای آمریکایی نیرو جذب می‌کنند و در منطقهء خیبر نیز گروهی مسلح با حمله به آپارتمان‌های اجاره یی از صاحبان این آپارتمان‌ها تعهد گرفته اند که منازل خود را به غریبه‌ها اجاره ندهند بی‌شک با خواندن این مطالب تنها و تنها عملکرد مشابه طالبان در افغانستان به ذهنها خطور می‌کند: اما سؤال این است که

نمونه هایی از بلوغ فکری جامعهٔ ما

عبدالعلی کوهی/ استاد دانشگاه کابل

یکی از متفکران غربی می گوید: "ما باید بیش ازهر توانایی هنر طرح سؤال را داشته باشیم".

امروز در جامعهء ما دیده می شود که کم و بیش هنر طرح سؤال پیدا شده است؛ اما این سؤال ها هنوز جواب های درست و درخوری را به خود پیدا نکرده است. هدف برنامه های دانشگاه ها، افزون بر اکمال تخصص و فناوری طرح یک سلسله پرسش هاست که باید دانشجو در پی جواب آنها بوده باشد، چیزی که جامعهء ما به آن نیاز بیشتر دارد.

مقوله های دموکراسی، مشارکت ملی، تجدد، لیبرالیسم، جامعهء مدنی، اسلام و تجدد، اسلام و پلورالیسم دینی، اقلیت های دینی، آزادی بیان و حوزه های آزادی دینی، این ها همه پرسش هایی است که ذهن هریک از نخبگان ما را به خود جلب نموده است که چگونه می توان این مفاهیم را در جامعهء افغانستان عملی نمود؟ آیا این مقوله ها در جامعهء ما عملی است؟ آیا جامعه حاضر است فرهنگ التقاطی را بپذیرد؟ دولت چرا در برنامه های خویش نا موفق است؟ چرا در جهت ملت سازی کار صورت نمی گیرد؟ این ها و صدها پرسش دیگر در اذهان نخبگان آن ترسب نموده است و در صدد دریافت جواب های خویش است.

قصد ما از طرح این سؤال ها از یک سو این است که شور و شوق به این قبیل مسائل در جامعه وجود دارد و از سوی دیگر پیچیدگی این قبیل پرسش ها نیز محسوس است. بحث این گونه قضایا درین نهفته است که ما به یک دوران بلوغ فکری نیاز داریم. و همه اتفاقاتی که خارج از این چنبره اتفاق می افتد، چیزهای جالبی است. این بلوغ فکری در آن است که الگو برداری از دیگران کنار گذاشت و یا به طور اقل این کاپی ها ضرر جانبی زیاد به جامعه وارد ننماید و جای ارزش های مهم اخلاقی و دینی ما را نگیرد. امروز چند نفر که خود را نخبهٔ روزگار می خوانند، در جامعه پیدا شده اند، حتی بلند رفتن و علت صعود قیمت های اجناس را در بازار تفسیر می نمایند و هر روز سؤالات تازه یی را مطرح می کنند به رنگ نمونه به صحبت هایی وارد می شوند که در جامعهء ما بار چندان مثبتی ندارد. مثلا بحث لیبرالیسم، حتی به راه انداختن بحث لیبرالیسم اسلامی که مضار آن کمتر از ثواب آن است. یعنی ما را در یک جریانی قرار می دهند که برای خودشان خوشایند است و برای بسیاری نا خوشایند.

هر انسان منصف و بی طرف می داند که بعد از دو دهه در افغانستان تا حدودی پختگی فکری خودش را به منصهٔ ظهور گذاشته است. این بار روشنفکران، اهل تفکر و اندیشه و احزاب سیاسی ما به این باور شده اند که بهترین روش تحول سیاسی در جامعه انقلاب نیست، بلکه رفرم و اصلاحات تدریجی است. این تحول و دگرگونی گفتمان ثمره های بلوغ فکری جامعه هستند. مثلاً پذیرش گفتار دیگر اندیشان، پذیرش واقعیت های جامعهء جهانی و رعایت قانون، همهٔ این مؤلفه ها، شاخصه هایی هستند که بلوغ فکری چند سال گذشته برای ما به ارمغان آمده است.

حاصل سخن این است که ظرف سال های گذشته، ما در حوزهء تفکر و سیاست با تناقضات عجیب و غریبی رو به رو بودیم و باز هم این روند در جامعه ادامه دارد. البته باز هم می بینیم که با وجود این پارا دوکس ها و تضاد هایی که به وجود آمده، بلوغ فکری جامعه هم به موازات این تضادها پیش رفته که البته این تحول و پیشرفت امری بسیار میمون و خوشایند است.

یک تحول و دگرگونی که از لحاظ فرهنگی، اقتصادی، جمعیتی و سیاسی در این بیست سال در افغانستان رخ داده است یک نوع پیچیدگی خاصی است که ما اکنون به آن مواجه می باشیم که قبلا تصور آن موجود نبود. طوری که امروز یک پسر بچه پانزده ساله مسایل افغانستان را تحلیل می کند و بیشتر اقشار ولایه های

هر انسان منصف و بی طرف می داند که بعد از دو دهه در افغانستان تا حدودی پختگی فکری خودش را به منصهٔ ظهور گذاشته است. این بار روشنفکران، اهل تفکر و اندیشه و احزاب سیاسی ما به این باور شده اند که بهترین روش تحول سیاسی در جامعه انقلاب نیست، بلکه رفرم و اصلاحات تدریجی است

اجتماعی، جوانان، زنان و دانشجویان به سیاست و شکل گیری حکومت، پارلمان و احزاب توجه نشان می دهند.

امروز گرچه نظام سیاسی و سایر مقوله ها در این کشور حالت بغرنج و پیچیده یی به خود گرفته است. و این پیچیدگی های جامعهء ما چیزی نیست که بتوان با فرمول سادهء خوب و بد، راستی وچپی، ترقی، محافظه کار و سنتی و مدرن آن را توضیح داد. اما آنچه خیلی مهم است، امروز روشنفکران ما شکل افغانستان را منوط به جبر تاریخ نمی دانند و دشواری های جامعه را تحلیل مادی نمی کنند و به دنبال

آنچه امروز در کارکرد دولت می توان مشاهده کرد، جریان دولت سازی و ملت سازی است که درمیان آن همآهنگی چندانی وجود ندارد. شگاف عظیمی در شمال و جنوب وجود دارد. و هیچ یک از قومیت های افغانستان حاضر نیست که دولت را نمایندهٔ خویش بشمارد

ماتریالیزم دیالکتیک نخواهند رفت. از جانب دگر، هر قدر انسان کودک هم بوده باشد، نمی تواند دین اسلام را از حوزهء قانون گذاری خارج سازد. مقولهء سیاست بعد از مد و جذرهای اخیر عمدتاً یک تغییر و تحول ماهوی پیداکرده است، چیزی که در نظام حزب دموکراتیک به رنگ نمونه وجود نداشته است. طوری که حزب دموکراتیک فقط با یوتوپیا زندگی می کرد و این طرز تفکر خود نتیجهء پوسیدگی در مدار اندیشهٔ این سیستم است. امروز طرفداران ارشد این حزب به گذشته های [illegible]

در اندیشه های مردم ماست. بیست سال قبل در افغانستان اعتراض بر تفسیر مادی تاریخ جایگاهش مرگ و زندان بود، اما امروز اعتراض و انتقاد، بررسی و طرح پرسش ها در مورد کارآیی دموکراسی غرب جرم و پاداش ندارد.

یکی از اموری که در واقع مایهء تأثر و تأسف در افغانستان است تاریخ نگاری ما می باشد، این تاریخ نگاری در گرو تمایلات و زیر ضرب و شلاق های دربار نگاشته شده است اما فراموش کرده ایم که نباید تاریخ را سیاسی کرد. آرزو برده می شود که روزی تاریخ سیاسی افغانستان بازنگری شود و از سیاسی شدن تاریخ نه تنها گذشته ها را نجات داد، بلکه متوجه آینده بود.

یک تاریخ نگار هندی سخنان جانبی دارد که گفته است: "چگونه تاریخ را از دست سیاست نجات داد". تاریخ نگاری سیاست زده چیزی نیست که ماندگار بوده باشد. نمونهٔ بسیار عالی تاریخ نگاری واقع بینانه تاریخ بیهقی است. ابوالفضل بیهقی در این کتاب رخداد های دورهٔ بسیار مهمی از تاریخ خراسان به ویژه غزنویان را با نگاه موشگاف خویش مورد بررسی قرار داده و در داوری های خویش و بیان واقعیات، حق مطلب را در نظر داشته و از هر گونه قضاوت ناصواب و مصلحت های سیاسی حاکمان وقت دوری گزیده است. معمولاً در جوامعی که سیاسی هستند، احزاب، خیلی کار آمدی دارند که شیوه کارشان، عملکرد شان و سقف طرفداران شان خیلی مشخص است. گرچه جامعهء ما نسبت به گذشته ها سیاسی شده است، ولی از احزاب قدرتمند و کارآمد که بازیگران اصلی عرصهء سیاستند، خبری نیست، البته احزابی حضور دارند، و حضور شان تنها در زمان انتخابات است و پس از آن از فعالیت های سیاسی غایبند. افزون بر آن، اهداف، نیروها و عملکرد احزاب کاملاً آشکار نیست ودر پاره یی مواقع، احزاب به صورت دوره ها و محافل خاص و محل تجمع دوستان و افراد یک خانواده در آمده و از کارکرد احزاب واقعی به دور افتاده اند و هنوز که هنوز است سنگرهای قومیت و برخوردهای اتنیکی در جامعه جای احزاب پر قدرت را گرفته است.

آنچه امروز در کارکرد دولت می توان مشاهده کرد، جریان دولت سازی و ملت سازی است که درمیان آن همآهنگی چندانی وجود ندارد. شگاف عظیمی در شمال و جنوب وجود دارد. و هیچ یک از قومیت های افغانستان حاضرنیست که دولت را نمایندهٔ خویش بشمارد البته بحران اعتماد میان مردم و دولت روی عواملی چندی که شماری از دستگاه ریاست جمهوری و عدم کفایت نزدیک تیم کاری دولت منشأ می گیرد و شماری مربوط می شود به موقعیت دولت در بازی های سیاسی یی که میان دولت و مخالفان آن صورت می گیرد و حوادث داخل افغانستان ظاهرا در خارج از مرز افغانستان شکل می گیرد که این هر دو در یک اتحاد نا مقدس بحران اعتماد را در کشور عمیق تر ساخته است که اگر دولت درین جهت اقدام جدی به خرج ندهد، به یقین دولت به حال تفسخ و پوسیدگی خواهد انجامید که واحسرتا گفتن [illegible]

صبح کاذب دموکراسی در اُفق سیاسی افغانستان

بخش دوم و آخر

خواجه بشیر احمد انصاری- کانکورد- کالیفرنیا

سؤال در این است که آیا آقای کرزی نمی توانستند هدایت امین ارسلا را در سمت وزیر خارجه پیشنهاد نمایند، پستی که نه تنها در آن کار کرده و تجربه داشته اند که حتی آقای کرزی هم روزگاری در زیر نظر ایشان و در تحت تربیت شخص ایشان کار می نمودند.

سؤال در این است که آیا آقای هدایت امین ارسلا از این همه دسایس نا آگاه است و یا اینکه همان حکمت قدیمی گوشواره گوش شان اسپ که می گوید: "گاهی تظاهر به نا آگاهی خود بلند ترین مدارج آگاهی است". من خودم تصور می کنم که این دپلومات کهنه کار که خانواده اش از یکصد و سی سال بدینسو در متن سیاست افغانستان حضور داشته و با همه نیرنگها آشنایی دارد، این بار خود را به نا آگاهی زده است. جناب آقای کرزی خوب می دانند که آقای هدایت امین ارسلا از امکانات زیادی جهت پر کردن جای ایشان برخوردار می باشند (البته با در نظر داشت فکتور های مختلف سیاست کنونی)، زیرا: ایشان از سویه علمی بلند تر و تجربه بیشتری بر خوردارند. در دامان خانواده یی به دنیا آمده که از دو قرن بدینسو در عرصه سیاست افغانستان تجربه دارند. با شاه سابق افغانستان محمد ظاهر شاه رابطهء خویشاوندی دارد. خانواده او از با نفوذ ترین خانواده های سمت مشرقی در دوران جهاد بوده است. نسبت به آقای کرزی بیشتر به اصول و قانون پابندی نشان می دهند. و بالآخره ایشان مربوط به بزرگترین تشکل قبیلوی افغانستان یعنی شاخه غلجی می باشند.

دموکراسی قبل از هر امر دیگر به معنی قانونیت و حفظ وحدت ملی است. دموکراسی در غیاب "ملت" و "دولت ملی" مفهومی ندارد.

تاریخ شهادت می دهد که کشور های بیگانه، مداخله گر و استعماری و نمایندگان شان همیشه تضاد های قبیلوی نهفته در جامعه ما را غنیمت شمرده و از آن در جهت تضعیف مردم ما سود برده اند، چه تضاد هایی که به شکل پشتون و تاجیک و ازبیک و هزاره بروز کرده و چه اختلافاتی که در میان شاخه های فرعی قبایل وجود داشته است.

نادر شاه افشار پس از آن که اشرف هوتک پادشاه سلسلهء غلجی را درهم شکست و دولت غلجایی قندهار را در سال ۱۷۳۸ در هم کوبید، احمدخان ابدالی را در زمرهء افسران نظامی قشون افغانی خویش استخدام نموده و از تضاد و دشمنی قبایل سرزمین ما سود فراوانی حاصل نمود. این تضاد و دشمنی تا سالیان درازی چنان مشتعل ماند که حتی **Olivier Roy** (اولیویه روا) دانشمند افغانستان شناس فرانسوی کودتای هفت ثور را از محتوای ایدئولوژیک آن تهی نموده و آن حادثه را انتقام غلجی ها از درانی ها خواند. من در مورد صحت و سقم سخن اولیویه روا چیزی نمی گویم ولی همین قدر می دانم که بخش بزرگی از سیاستمداران ما آسیاب قدرت سیاسی خویش را با نیروی خون فرزندان معصوم و نا آگاه این قوم و آن قبیله می چرخانند.

در این جا نا گفته نماند که رقیب دیگری که از طرف آقای کرزی دور ساخته شد همانا آقای اشرف غنی احمد زی بود. آقای کرزی ایشان را بحیث رئیس دانشگاه کابل تعیین نمودند، در حالی که از ده ها سال بدین سو رسم بر این بوده است که رئیس آن مؤسسه علمی از سوی شورای عالی آن برگزیده شود. شخص دیگری که می خواست خودش باشد نه کاریکاتور جناب کرزی، همین آقای جلالی وزیر داخله پیشین کشور بود که تحملش برای رئیس جمهور ما دشوار تمام می شد. اگر بگوییم که آقای کرزی با این عناصر اختلاف ایدئولوژیک داشته است درست نیست. اگر گفته شود که ایشان اختلاف سیاسی داشته اند آن هم غیر صحیح است. اگر ادعا شود که خصومت های شخصی [illegible] در میان بوده است،

آن هم قابل قبول نمی باشد. اگر اختلافات مذهبی مطرح شود این گمان هم بیجاست. پس کدام عاملی میان ایشان جدایی آورده است؟ پاسخ من، مشکل روانی زمامدار بزرگ ما است که از دیدن هر شخصیت نیرومندی بخود می لرزد و از همان ابتدای حکومت خویش همواره در تلاش ساختن کابینه یی از چاپلوسان و (بلی گو) های حقیر و مسخره است. گویا این که ایشان این مصرع را شعار بزرگ کابینه و حکومت خویش قرار داده اند که می گوید: "این جا به غیر برده متاعی نمی خرند". در قدیم گفته بودند: "برایم بگو که به چه نوع کرکترهایی علاقه داری تا بگویم که تو کیستی".

فرصت های بزرگی را از دست داد. ما فرصتی هایی را از دست دادیم که هیچگاهی در تاریخ برای ما پیش نیامده و در آینده هم میسر نخواهد شد. ضمانت قوی جامعه بین الملل برای ساختن زیر بنای این کشور و همکاری در جهت کوتاه ساختن دست همسایگان جز این فرصتها بود. آقای کرزی و شرکای ایشان همه این فرصتها را سوختند.

حکومت های پیشین افغانستان با وجود عیوب بزرگ شان هنر هایی هم داشتند، ولی بسیار دشوار است تا در اداره کنونی افغانستان هنری یافت. اگر از سلطنت چهل ساله محمد ظاهر شاه می نالیم، ولی او با وجود همه عیبهایی که داشت توانست کشور فقیر و محاط به خشکه ما را تا اندازه یی مستقل نگه داشته و توازن سیاسی کشور را حفظ نماید. سیاست حکیمانه آن حکومت در جنگ دوم جهانی هم قابل ستایش بود. اگر از محمد دادود می نالیم، برای او همین قدر کافی است که افتخار تأسیس رژیم جمهوری بر ویرانه های حکومت خانواده خودش را داشت. اگر حزب دموکراتیک خلق افغانستان را به خاطر کشتار ده ها هزار روشنفکر دگر اندیش و صدها هزار هموطن بیگناه و تحقیر اعتقادات دینی مردم محکوم می کنیم، آنها علی الاقل توانستند زمامداری یک دودمان، بر سرنوشت یک ملت را از ریشه برکنند. گرچه پایان بخشیدن به نظام خانوادگی هدف نخستین مشروطه خواهان بود که در این راه قربانیهای بی شماری دادند، ولی کودتای هفت ثور توانست این هدف را براورده سازد. اگر مجاهدین را به خاطر ضعف اداره و حکومت و جنگهای کابل محکوم می کنیم ولی آنها توانستند دماغ خرس تجاوزگر قطبی را به خاک ذلت مالیده و افتخار بزرگی را برای تاریخ شان نصیب شوند. اگر می گوییم که طالبان نظام قبیلوی و منحط و گندیده یی را ایجاد نمودند ولی بسط (امنیت) و التزام آنها به قوانین و فرامین خود شان نظیری نداشت. حال سوالی که مطرح می شود این است که این آقایانی که پس از طالبان برای ما سوغات فرستاده شده است، چه کاری را انجام داده اند؟ بلند رفتن قیمتها به استقامت آسمان، انتشار حیرت آور رشوت در تمامی اداره ها و همه سطوح پله های مدیریت، گسترش لجام گسیختگی جنسی، انتشار شراب و مواد مخدر، دامن زدن به تفرقه های قومی و سپردن امکانات و مسئولیتهای بزرگ مالی و فرهنگی به فاشیستهای دیوانه، ظهور و نطفه بندی مافیای بسیار

بیگانگی، رها کردن دهقانان و زمینداران مظلوم و عدم حمایت آنها در برابر محصولات زراعتی پاکستان و چین ... جزء دستاورد های پنجساله این حکومت ناکام به حساب می آید.

یک نکته را نباید فراموش نمود که هر زمامداری علاقه دارد تا بر قدرت خود بیفزاید و زمامداران ضعیف همیشه علاقه مندند تا بی کفایتی خویش را از راه تمرکز قدرت فردی جبران نمایند. یکی از لازمه های قدرت این است که قدرتمدار تا اندازه یی که می تواند به پیش می راند و تا زمانی که افراد و سازمانهایی مانع افزون طلبی او نشوند، همواره بر قدرت خویش می افزاید. درد بزرگ ما در این است که در این کشور نهادی نیست تا در مسیر پیاده ساختن دموکراسی مخلصانه و قانونمند قدم بردارد. ما تا هنوز فاقد اپوزیسیون سیاسی یی هستیم که بتوان اسم اپوزیسیون را بر آن نهاد. اپوزیسیون سست و غیر منظم، نداشتن تصور کامل از اوضاع، تضاد اجنداهای سیاسی در داخل آن، توجه به منافع شخصی و خانوادگی، قربانی نمودن اهداف و پروژه های بزرگ در پای منافع افراد مطرح در صحنه، تشکلهای خانوادگی و منحصر نمودن سازمان و حزب در یک ولسوالی و یا سمت، اینها همه جزء تراژدی اندوهبار دموکراسی در کشور ما به شمار می روند. سازمانهای مطرح در ساحه بیشتر شان به (دکان) شباهت می رسانند تا به (سازمان)، زیرا دکانداران همیشه در غم اینند که چگونه راه معامله را با این و آن جستجو نموده و به سرمایه خویش بیفزایند.

فروختن اهداف و حقوق بزرگ یک ملت و توجه به پیوند های خانوادگی و محلی و حراست از پولهای باد آورده و حرام و تن به هر رذیلت دادن، لکهء ننگی بر جبین این موجودات کوچک و حقیر و این فرومایگان معامله گر باقی خواهد گذاشت. آری!

تراژدی اصلی دموکراسی ما واقعیت تلخ (دموکراسی بدون دموکراتها) در کشور است.

تاریخ شهادت می دهد که اکثریت قاطع نخبگان سیاسی ما در تمامی مراحل زندگی خویش در صف مخالفان دموکراسی بوده اند، چه این نخبگان چپی بوده اند و یا راستی، در قدرت بوده اند و یا در اپوزیسیون. اما امروز که صدای دهل دموکراسی همه صدا ها را خفه ساخته است، گروه عظیمی از همان نخبگان دیروزی جامه بدل نموده، شاگردان مدرسه استالین و ارادتمندان مائو همه (سوسیال دموکرات) شده اند. افسران خاد و پلچرخی و تیوری پردازان "دکتاتوری پرولتاریا" از "دموکراسی امپریالستی"، حقوق بشر و احترام به افکار و عقاید "دگر اندیشان" سخن می رانند، و کسانی که دموکراسی را در یک کشور اسلامی بمثابه شرک تلقی می نمودند، حالا همه شان خلعت دموکراسی بر تن نموده اند.

آخر چه چیزی به غیر از منفعت جویی می تواند مو قف کسی را توجیه کند که تا دیروز دموکراسی را یک نظام ضد اسلامی تلقی مینمود ولی امروز در کرسی پارلمان نشسته است. شگفت این که، آنهایی که اصولپایه اعتقادات سیاسی شان بر بنیاد فرهنگ

قبیلوی استوار بوده و مظهر آمیزش فاشیزم قبیلوی و فاشیزم سنتی بوده اند، خود را نسبت به هر گروه دیگری بیشتر دموکرات میخوانند. درد بزرگی که ما امروز داریم نفاق نخبگان ماست که به مشکل می توان بر قول و ادعای شان اعتماد نمود.

نفاق خصوصیت بارز نخبگان سیاسی ماست. در عصری که همه ما دموکرات شده ایم و همه از دموکراسی حرف می زنیم، با چه معیار و کدام محکی می توان ادعا های این نخبگان را تجربه و امتحان نمود. فکر می کنم مطالعه اوضاع درونی و فلسفه سیاسی این احزاب و گروه ها، دقت در شیوه کار شخصیتهای سیاسی در درون گروه و تاریخ کار سیاسی و درون سازمانی شان محک خوبی برای تمییز و داوری به حساب می آید. امروز بیشتر از هفتاد حزب سیاسی در افغانستان فعالیت می کند که اگر فلسفه سیاسی شان را مطالعه کنیم می توان همه شان را در چهار و یا پنج حزب مدغم نمود. آیا این همه احزاب برای خدمت به این میهن و ملت ساخته شده اند؟ و آیا راستی هم همه آنها دارای اهداف مشخصی اند؟ آیا اساسنامه، اهداف و برنامه های اعلان شده بیشترین این احزاب با هم یکسان نیست؟!

در این مرحله بر اعضای شورای ملی کشور است تا شکار سیاستهای قومی و نژادی در داخل پارلمان و دولت نشده و برای ساختن کشوری که از چند پارچگی رنج می برد، قانون اساسی کشور را محترم شمرده و اساسی را برای یک نظام ملی و قانونمند پی ریزی نمایند. دامن زدن به تفرقه های قومی در داخل پارلمان و آن هم به شکل بسیار مسخره و عریان آن به سود دشمنان افغانستان است. بر اعضای محترم پارلمان است تا فرهنگ مسموم کننده معامله گری، مزدوری، پول پرستی، فرهنگ ستیزی، وطنفروشی، اغتشاش، خانه جنگی، برادر کشی، قبیله گرایی و نژاد پرستی را که خصوصیت بارز تاریخ رسمی ما بوده است از دل و دماغ خویش شسته و مسئولیت بزرگ و تاریخی خویش را در قبال مردم شان ادا نمایند.

اعضای محترم شورای ملی باید در نظر داشته باشند که پذیرش مسؤولیت شرط نخست دموکراسی در کشور می باشد. آقای اریک فروم در کتاب گریز از آزادی می نویسد که آدمیان با آنکه در ظاهر آزادی خواه اند ولی در باطن آزادی گریزند و سببش هم این است که آزادی و مسؤولیت هم عنان یکدیگر اند.

آدمیان ترجیح می دهند آزادی خویش را بفروشند تا مسؤولیتی هم بدوش نداشته باشند. کشیدن بار مسؤولیت کار ساده یی نیست.

در دموکراسی ما همان طوری که پیشتر یاد آور شدیم دو رأی بر سیزده رأی رجحت دارد، همه رادیوهای بیگانه به نفع کاندید مشخصی تبلیغ می نمایند، تقلب و جعل به جای آن که تقبیح شود تمرین برای دموکراسی خوانده می شود، به جای آن که کاندیدای مورد نظر، نزد رأی دهندگان برود، برعکس آنها سوار بر هیلوکوپترها نزد جناب عالی آورده می شوند، در اینجا برنامه و خدمت و سابقه و نام در کار نیست بلکه چیزهای پنهان دیگری سرنوشت کشور ما را رقم می زند. در جاهای دیگر دنیا انتخابات، زمامدار را تغییر می دهد ولی در اینجا، زمامدار انتخابات را. در این "سرزمین عجایب"، هر انتخاباتی که از (بن) تا امروز به راه انداخته شده، هدفش تحکیم سلطهء (خان خانان) بوده است و بس. خانی که حتی قانون اساسی ساخته دست خودش را احترام نمی گذارد.

آنچه در افق خونین کشور ما مشاهده شد شفق بامداد نه، بلکه صبح کاذبی بود که طلوع آن را خروس دروغگوی رسانه های بیگانه اعلام نمود. ولی سنت خدا و قانون طبیعت به صدای بلند می گویند که بامداد صادق همیشه در پی صبح کاذب نفس کشیده و بر آفاق شهپر می گستراند. آیا من و تو خواهیم توانست از خواب چند قرنهء خویش برخاسته و به کاروان راهیان صادق آن سحر بپیوندیم. خدا کند.

آنچه در افق خونین کشور ما مشاهده شد شفق بامداد نه، بلکه صبح کاذبی بود که طلوع آن را خروس دروغگوی رسانه های بیگانه اعلام نمود. ولی سنت خدا و قانون طبیعت به صدای بلند می گویند که بامداد صادق همیشه در پی صبح کاذب نفس کشیده و بر آفاق شهپر می گستراند. آیا من و تو خواهیم توانست از خواب چند قرنهء خویش برخاسته و به کاروان راهیان صادق آن سحر بپیوندیم. خدا کند

تاریخ شهادت می دهد که اکثریت قاطع نخبگان سیاسی ما در تمامی مراحل زندگی خویش در صف مخالفان دموکراسی بوده اند، چه این نخبگان چپی بوده اند و یا راستی، در قدرت بوده اند و یا در اپوزیسیون

هفته نامهٔ

وآنان که در راه ما با جان ومال جهادکردند محققاً آنان رابه راه خویش هدایت
می کنیم و همیشه خدا یار نیکو کاران است
قرآن کریم

مجاهد

ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان

● مجاهد می تواند مطالب را ویرایش کند.
● مطالب آمده مسترد نمی گردد .
● آرا واندیشه های مقالات غیر از سرمقاله لزوماً مبین آرا ومواضع جمعیت نیست.

شعار ما

رضاي خداوند(ج) هدف ما
حضرت محمد(ص) رهبر ما
قرآن قانون ما
جهاد راه ما
شهادت در راه خدا از عالي‌ترين آرزوهاي ملت

دور هفتم سال پنجم شمارهٔ دوازدهم چهارشنبه ۱۴ سرطان ۱۳۸۵ ۸ جمادی الآخر ۱۴۲۶ — July 5 , 2006

گفتند وشنیدیم!

ابوبکر سبزوار

پکه، دادی بله سپکه!

این ضرب المثل پشتوست و در مورد کسانی به کار می رود مکررا به کار های خلاف دست می زنند. این ضرب المثل با مطالعه، یکی از شماره های اخیر روزنامه، صدای بامداد به خاطرم آمد که به مورد دیگری از کار خلاف در ستره محکمه رابطه داشت.

در این روزنامه کاپی پیشنهادی به چاپ رسیده که از طرف ستره محکمه و با امضای شیخ شنواری به رئیس جمهور تقدیم گردیده که در آن آمده است آقای دکتر عبدالمالک کاموی از سال ۱۳۸۱ در ستره محکمه ایفای وظیفه می کنند و در این مدت از معاش و امتیازات وظیفوی برخوردار نبوده اند. جناب رئیس جمهور هم با سخاوت تمام ماهانه مبلغ پنجاه هزار افغانی معاش امتیازی برعلاوه، معاش ماهوار را برای شان منظور فرموده اند.

تا جایی که به خاطر ما می آید کاموی تا سال ۱۳۸۳ به ستره محکمه نیامده بود و در کمیسیون قانون اساسی ایفای وظیفه می کرد. چگونه چنین تقلب کاری بزرگ صورت می گیرد و وی همراه با شنواری صاحب دو پشته از زیر ریش بزرگان، خر سوار می گذرند و بزرگان هم متوجه نمی شوند؟

اکنون که آقای پوهاند عظیمی به حیث رئیس جدید ستره محکمه از جانب رئیس جمهور نامزد شده اند، ما امیدواریم که جناب شان در قدم اول متوجه ای‌ن نا به سامانی های ستره محکمه گردند. اگر عظیمی می خواهد کاری متفاوت با سلف خویش انجام دهد باید در قدم اول این گونه عناصر را از ستره محکمه دور بریزد وگرنه مانند شنواری بدنام خواهد شد.

رئیس جمهور با طالبان مسلح رابطه دارد

زنده باشد کرزی صاحب! وی گاهی سخنانی برزبان می آورد که انسان بی اختیار باخود می گوید صد رحمت بر مجددی صاحب!

گاهی سخنان وی چنان با ابهام آمیخته است که مانند ماده، ۱۰۶ قانون اساسی، یک سالن وکیل شورا هم از تفسیر آن عاجز می ماند و ناچار برای تفسیر باید به مقام عالی ستره محکمه مراجعه شود!!

اگر باور نمی کنید به این سخن وی که در مصاحبه با سرویس پشتوی بی بی سی برزبان آورد، توجه کنید. جناب رئیس جمهور چنین فرمودند که طالبان مسلح با من در تماسند. همین دیروز یکی از آنان نزد من آمده بود و گفت که جناب رئیس جمهور! انجنیر هندی را ما نکشته ایم. این کار، کار دیگران است!

من روی این مسأله که آن انجنیر بخت برگشته را کی کشته است، حرفی ندارم اما سؤال این است که این طالبان مسلح کی ها هستند؟ بدون شک آنها درگیر جنگ با دولتند زیرا اگر چنین نمی بود گفتن این که ما انجنیر هندی را نکشته ایم لزومی نداشت. پس چگونه آنها هم با دولت در جنگند و هم آقای کرزی را رئیس جمهور خود می دانند؟

آیا آنها با رئیس جمهور توافقی مخفی دارند که با نیرو های خارجی می جنگند ولی با دولت آقای کرزی کاری ندارند؟

طالبان از چنین تاکتیک ها در جنگ علیه مجاهدین نیز استفاده کرده اند. در سال ۱۳۷۵ یکی از فرماندهان طالبان به نام ملا امیر محمد آغا در جبهه، میدان شهر مستقر بود. وی قبل از پیوستن با طالبان، با تنظیم استاد سیاف بود ووقتی که با طالبان پیوست بازهم ازوی امکانات و پول دریافت می نمود. استاد به این گمان بود که از وی ص۵

وزیر داخله مورد ضرب قرار گرفتن فیض الله ذکی را تأیید کرد

وزیر داخله ضرار احمد مقبل دیروز به خبرنگاران گفت که فیض الله ذکی نماینده، مردم جوزجان در مجلس نمایندگان شورای ملی در ۱۹ جوزا توسط قوماندان عبدالستار عرب مورد ضرب و شتم قرار گرفته و مجروح شده است و او گفت که این قضیه تحت بررسی قرار دارد و تحقیقات ابتدایی نشان می دهد که عبدالستار عرب در این قضیه متهم است.

چند روز پیش برای نخستین بار خبر مضروب شدن آقای ذکی توسط حاجی زین العابدین فرید نماینده، عضو کمیسیون امتیازات و مصؤونیت اعضای مجلس نمایندگان به مطبوعات داده شد که وی در آن خواستار پی گیری این قضیه شده بود.

کارلوزگال خبرنگار نیویورک تایمز ضمن نشر این حادثه آن را به افراد ژنرال عبدالرشید دوستم نسبت داد، اما اخیراً تلویزیون آئینه نامه یی از فیض الله ذکی را نشر کرد که او در آن گفته است که ژنرال دوستم رهبر اوست و ژنرال دوستم هرگز در این قضیه دخلی ندارد و خبرنگار نیویورک تایمز را به وارونه گزارش دادن قضیه متهم کرد.

امریکايي سرتيرو په عراق کې؛

ابيرا له جنسي تيري وروسته وسوځوله

واشنگټن پوسټ ورځپاڼې په دې وروستيو کې ليکلي، چې پنځو امريکايي عسکرو يوه عراقی شل کلنه انجلی د "ابير" په نامه له جنسي تيری وروسته وژلې او بيايې د هغې تنه سوځولې ده.

ورځپاڼه زياتوی: "ابيرا" څو ځلی خپلې مورته ويلی و، د امريکايي عسکرو له پوستې نه چې تيريږم نو دوی راته رانژدې کيږي.

امريکائی پوځيان د خپلې شومي نقشي د عملي کولو لپاره د "ابير" کورته ځي او هغه له خپل مور، پلار او خورنه بيلوې او په يوه بله کوټه کې پرې جنسي تيری کوي بيا پوځيان د پېښې د رابرسيره کېدولو وېرې "ابيرا" او د هغې کورنۍ وژني او د "ابيرا" تنې ته اور اچوې او سوځوی يې.

د عراق سياسی گوندونو دا عمل په ټينگه غندی او د هغوی د سزا غوښتونکی دی.

ځينې کار پوهان وايي که چيری دا اتهام امريکايي سرتيرو باندی ثابته شی. هغه په اعدام باندی محکوم کيږی خو تر اوسه هيڅ يو امريکايي سرتيری د داسی يو جرم په تور په داسی سزا ندی محکوم شوی.

بشیر بیژن معاون کنگره، ملی:

به زودی به مراجع ذی صلاح رسماً شکایت خواهم کرد

بشیر بیژن معاون حزب کنگره، ملی و مدیر مسؤول مجله، پرواز آریانا که به تاریخ ۷ سرطان از سوی عده یی از نیروهای امنیتی در داخل میدان هوایی کابل مورد ضرب و اهانت قرار گرفته بود، مدعی است که تا هنوز مقامات مسؤول به داد وی نرسیده اند و او مجبور است که به زودی به دفتر یوناما و نماینده، ویژه، دبیر کل سازمان ملل متحد در افغانستان و نیز به ستره محکمه و لوی سارنوالی برای داد رسی شکایت کند.

او مدعی است که این حادثه به فرمان و رهنمایی مقامات ریاست جمهوری صورت گرفته است و به همین لحاظ از سوی مراجع دولتی مورد بازرسی قرار نمی گیرد.

او به خبرنگار مجاهد گفت که من از افراد امنیتی که مرا مورد ضرب و اهانت قرار می دادند شنیدم که می گفتند چون این دولت را مورد انتقاد قرار می دهد باید به دادش برسیم.

اگر این ادعاهای آقای بیژن ثابت شود بی تردید دولت را در یک چالش تازه یی ضد دموکراسی و آزادی بیان که یکی از فلسفه های وجودی آن را می سازد قرار می دهد و می توان آن را نمادی عملی از ابلاغیه، ریاست امنیت که هفته، پیش به رسانه ها سپرده شده بود و مورد انتقاد شدید از سوی جامعه، روشنفکری قرار گرفت، دانست.

درگیری در عامریه ۱۴ کشته به جای گذاشت

وزیر خارجهء عراق به ترکیه رفت

در درگیری بین شبه نظامیان و ساکنان منطقه، عامریه در غرب فلوجه ۱۴ تن کشته و زخمی شدند.

به گزارش خبرگزاری دانشجویان ایران ایسنا یک مقام پلیس فلوجه اعلام کرد: در حمله، شبه نظامیان به بازار میوه و تره‌بار عامریه واقع در غرب فلوجه و درگیری بین ساکنان این منطقه و شبه نظامیان دو تن از ساکنان این منطقه و دو تن از شبه نظامیان کشته و ۱۰ تن دیگر زخمی شدند.

یک مقام پلیس عراق نیز از کشف پنج جسد ناشناس در این شهر خبر داد. بر اساس این گزارش ساکنان این منطقه نیروهای پلیس را از کشف پنج جسد ناشناس در نزدیکی رود فرات آگاه کردند که آثار شکنجه و گلوله در سر و سینه، این اجساد مشاهده می‌شد.

در همین حال هوشیار زیباری، وزیر خارجه، عراق امروز با عبدالله گل، همتای ترکی اش همزمان با تلاش عراق برای جلب حمایت کشورهای منطقه از طرح آشتی ملی نوری المالکی، نخست وزیر عراق برای پایان دادن به خشونت‌ها دیدار و گفتگو کرد.

انتظار می‌رود زیباری حمایت ترکیه را از این طرح به دست آورد. قرار است زیباری با رجب طیب اردوغان، نخست وزیر ترکیه و احمد نجدت سزر، رئیس جمهور این کشور نیز دیدار و گفتگو کند.

ترکیه به دولت عراق و مقامات آمریکایی فشار آورده تا شورشیان کرد مستقر در شمال عراق را سرکوب کند. انتظار می‌رود این مسأله نیز در دیدارهای زیباری در ترکیه مورد بحث قرار بگیرد.